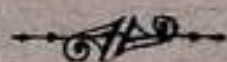

ΣΟΚ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΟΚΙΝ

ΤΟ 1910
ΜΕ ΓΕΛΟΙΑ

ΣΥΝΤΑΓΟΛΟΓΙΟΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΡΑΣΜΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις 'Αριστοβούλου, 'Αναστασιάδου καὶ Σας.

1910

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

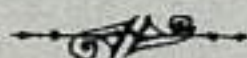

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΟΚΙΝ

ΤΟ 1910

ΜΕ ΓΕΛΩΙΑ

ΣΥΝΤΑΓΟΛΟΓΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΡΑΣΜΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις 'Αριστοβούλου,'Αναστασιάδου καὶ Σας.

1910

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 31· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ 14.

Ἡ γυναῖκες, ἐφέτος, θὰ πάρουν πολλὰ δῶρα, πολὺ περισσότερα ἀπ' τὸν περασμένο χρόνον. Ἐπειδὴ οἱ γέροι ἄνδρες, ἔχοντες δώδεκα μῆνας ἐπὶ πλέον στὴν ράχι των, θὰ εἶνε δώδεκα φορές περὶ ξεναμωραμένοι ἀπὸ περίσου, τὴν ἴδια ἐποχή.

Οἱ σύζυγοι θὰ εἶνε τὴν 1ην Ἰανουαρίου περισσότερο κατσούφηδες, διότι θ' ἀναγκασθοῦν νὰ φιλήσουν τῆς πεθερῆς των. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συζύγου θὰ ᾔτο θελκτικώτατον, ἂν δὲν ὑπῆρχον ἡ πεθερῆς. Ὑπάρχει ὠραιότερον πρᾶγμα στὸν κόσμον ἀπὸ μετὰ χαριτωμένη γυναικοῦλα; Ἀλλὰ, δυστυχῶς, ὑπάρχουν ἡ πεθερῆς, γὰρ νὰ ὑπενθυμίζουν εἰς τοὺς εὐτυχεστέρους, ὅτι ἡ ἀπόλυτος εὐτυχία δὲν εἶνε προῖδν τοῦ ψεύτικου αὐτοῦ κόσμου.

Αἱ φάσεις τῆς σελήνης θὰ ἐπιδράσουν, ὡς συνήθως, ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γυναικῶν. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἡμεῖς θὰ παραβλέψωμεν τὴν παροδικὴν ταύτην ιδιοτροπίαν των. Ἀλλως τε, τὰς λατρεύομεν περισσότερο μὲ τὰ φεγγάρια των...

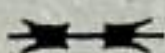
Αἱ ἡμέραι αὐξάνουν κατὰ μερικὰ λεπτά· συνεπῶς ἡ νύκτες ἐλαττοῦνται τὸ ἴδιον. Μερικοὶ θὰ παραπονεθοῦν διὰ τοῦτο· ἄλλοι πάλιν θὰ εὐχαριστηθοῦν. Ὅσοι λοιπὸν εὐρίσκουν τῆς νύκτες πολὺ μικρές, ἅς παρηγορηθοῦν, σκεπτόμενοι πῶς ὑπάρχουν ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι τῆς βρίσκουν πολὺ κοντές...

Ἡ βραδυὲς θὰ περάσουν πολὺ εὐχάριστα· μὲ πόκερ καὶ μὲ φλέρτ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 28· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ 13.

Ἡ θερμοκρασία θὰ εἶνε πάντοτε ἡ ἰδία. Τὸ βαρόμετρον — σὰν τὴν Μπόρσα — θὰ ἔχη ὑψωμοὺς καὶ ξεπεσμούς.

Αἱ ἡμέραι θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ μεγαλώνουν. Τὰ **φάϊφ-ὀ-κλόκ** θὰ γίνωνται στὰ . . . σκοτεινά. Ἔτσι δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη μεγάλου λούσου, γιὰ τοὺς προσκεκλημένους. Ὅλες ἡ γυναῖκες θὰ περνοῦν γιὰ καλλονές : στὸ σκοτάδι δὲν θὰ φαίνεται καμμία **ἀσχημία** . . .

Ἐπειδὴ ἡ νύκτες θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ μικραίνουν, ἡ γυναῖκες θὰ προσπαθήσουν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὰς συμπληρωματικὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Λοιπὸν . . . Λοιπὸν οἱ ἄνδρες θὰ εἶνε πολὺ περιποιητικοὶ πρὸς τὰς κυρίας . . .

Ἡ βοαδυὲς θὰ περάσουν εὐχάριστα μὲ τὴν ἀνάγνωσιν **ΤΟΥ 1910 ΜΕ ΓΕΛΟΙΑ.**

Ἡ γυναῖκες ποῦ θὰ τὸ διαβάσουν, θὰ θελήσουν νὰ γνωρίσουν τὸν συγγραφέα του.

Τὸ λαχεῖο θὰ πέσῃ σὲ κάποιον, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος θὰ γεννήσῃ ἄρρεν τὴν ἰδίαν ἡμέραν . . .

Οἱ χοροὶ θὰ ἔχουν μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἰδίως ὁ χορὸς τῶν κυριῶν, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ χορεύσουν μόνον γυναῖκες. Ἡ εἴσοδος θ' ἀπαγορευθῇ εἰς . . . τοὺς ἄνδρας . . .

Ἐνας Ἀμερικανὸς ἀρχαιοφίλος θὰ κλέψῃ ἀπὸ τὸ Μουσεῖον τὸ ἄγαλμα τῆς **ὠραίας Ἑλένης** . . . Συνεπεία τῆς κλοπῆς ταύτης, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐφόρους τοῦ Μουσείου θὰ πάθῃ ἐγκεφαλικὴν παραμόρφωσιν . . .

ΜΑΡΤΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 31· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ 12.

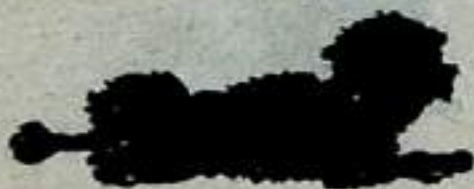
Ἡ Ἀνοιξίς θὰ γεννηθῇ ἐφέτος τὴν εἰκοστὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ μηνός. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ὅλαι αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων θὰ στολισθοῦν ἀπὸ μικρὰ πράσινα φύλλα.

Ἡ γάτες καὶ οἱ γάτοι θὰ ἐπιχειρήσουν ταξεῖδι εἰς τὰ Κύθηρα . . . Τὰ τετράποδα καὶ ἄλογα ταῦτα ζῶα θὰ εὐρουν μιμητὰς μεταξὺ τῶν διπόδων καὶ λογικῶν ζώων τοῦ θηλυκοῦ γένους.

Ἐξ ἄλλου, ἡ νύκτες θὰ γίνουν πολὺ μικρὲς καὶ ἡ γυναῖκες θὰ ἔχουν ἀκριβῶς τὸν καιρὸ νὰ κοιμηθοῦν γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν ἀπὸ τὴν κούρασι τῶν ἀπρὲς-μιντὶ καὶ τοῦ Σκαῖτιγκ.

Μέγα δυστύχημα θὰ συμβῇ εἰς τὴν δεσποινίδα *,*, τὴν γνωστὴν σκαιτινίστριαν. Ἐνῶ θὰ πατινάρῃ, θὰ συγκρουσθῇ με κάποιον πατινάροντα καὶ θὰ πέσῃ . . . Ἐκ τῆς πτώσεως, θὰ πάθῃ φοβερὰ κατάγματα, ιδίως εἰς τὴν κοιλιακὴν χώραν. Ἐπὶ 10 παρὰ 1 μῆνας θὰ παραπονῆται δι' ἐσωτερικοὺς πόνους . . . Κατόπιν θὰ λαθῇ ἐντελῶς καὶ θὰ ἐπαναλάβῃ τὸ προσφιλές της σπόρτ.

Θ' ἀγγελθοῦν οἱ γάμοι τοῦ γνωστοῦ κριτικοῦ δραματικῶν ἔργων καὶ πρώτου ἐξαδέλφου τοῦ πρὸ 7418 ἐτῶν ἀποβιώσαντος κ. Ἀδάμ, μετὰ τῆς νεαρωτάτης δεσποινίδος Ραφίδου, ἀνεψιάς ἐπ' ἀδελφῇ τῆς τόσον προώρως ἀποβιωσάσης, μόλις πρὸ . . . 7418 ἐτῶν, κ. Εὐχας Ἀδάμ. Μετὰ τὴν στέψιν τὸ εὐάρμοστον ζεῦγος θὰ καταλύσῃ εἰς τὴν . . . Ἀκρόπολιν.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 30· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ 11.

Ὁ καιρὸς θὰ εἶνε ἀκατάστατος. Δὲν θὰ ἡμπορῇ κανεὶς νὰ προῖδῃ τὸ Σάββατον, ἂν θὰ εἶνε καλὸς ἢ βροχερὸς καιρὸς τὴν Κυριακὴν.

Τὰ δένδρα θὰ γεμίσουν ἀπὸ φύλλα, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν ἀγαπώντων τὰ πυκνὰ φυλλώματα . . .

Αἱ μαθήτριά θὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὰς παύσεις τοῦ Πάσχα, γιὰ νὰ φλερτάρουν μὲ τοὺς μαθητὰς τῶν γυμνασίων.

Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἀντὶ τοῦ Δελτίου τῆς Θνησιμότητος, θὰ ἐκδοθῇ μόνον Δελτίον Γεννήσεων.

Τὰς γυναῖκας τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου θὰ μαστίσῃ μία φοβερὰ ἀσθένεια : ἡ *λαπεντισίτ* (lapindicite). Πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μικροβίου τῆς ἀσθενείας ταύτης, θὰ γίνουν πειράματα ἐπὶ τῶν λεόντων τοῦ . . . Σταυροδρομίου.

Θὰ ἐπέλθῃ μεγάλη χαλάρωσις εἰς τὰς σχέσεις δύο ποκεριστῶν. Αἰτία τῆς διενέξεώς των θὰ εἶνε ἡ Γ' ἐντολή. Ὁ ἓνας θὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτὴ λέγει : «Οὐ κλέψης», ὁ δὲ ἄλλος θὰ ἐπιμένῃ ὅτι λέγει : «Οὐ κλέψης . . . μόνον μὲν δεκάρα . . . ».

Τὴν Μεγάλην Πέμπτην ἡ τιμὴ τῶν μπακαλιάρων θὰ ὑψωθῇ σημαντικῶς. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ λυγνὴς γυναῖκες θὰ ἔχουν πολλοὺς θαυμαστάς . . .

Μ Α · Ι · Ο Σ

ἔχει ἡμέρας 31· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ 10.

Τὰ φύλλα θὰ φυτρώσουν τόσο πολλά, ὥστε θὰ ἐπέλθῃ μέγας ἐκπесμός εἰς τὴν τιμὴν τοῦ χάρτου. Ἡ Βουλὴ θὰ ψηφίσῃ νόμον, ἀπαγορεύοντα τὴν ἐκδοσιν ἐφημερίδων μέχρι τῆς ιδρύσεως τῶν ἀναγκαίων καταστημάτων, τὰ ὅποια θ' ἀναλάβωσι τὴν κατανάλωσιν τῶν ἐν λόγῳ ἐφημερίδων.

Αἱ λειτουργίαι εἰς τὰς καθολικὰς ἐκκλησίας θὰ τελῶνται δις τῆς ἡμέρας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Mois de Marie. Κατ' αὐτάς, ὡς ἔθος, προσέρχονται κορασίδες ἐνδεδυμέναι κατὰ λευκά. Πολλὰ γεροντοπαλλήκαρα, ἐκ τῶν ὀρθοδόξων, θ' ἀσπασθοῦν τὸν καθολικισμόν καὶ κατανυκτικώτατα θὰ παρακολουθοῦν τὰς λειτουργίας καὶ τὰς . . . ἐκκλησιαζόμενας.

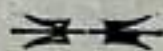
Αἱ νύκτες θὰ μικραίνουν καταπληκτικῶς. Πράγμα ὀχληρὸν διὰ τὰς ἐργαζόμενας τάξεις . . .

Αἱ ἡμέραι θὰ μεγαλώσουν ἐπίσης καταπληκτικῶς. Πράγμα, τὸ ὅποιον θὰ ἐνοχλῇ τοὺς τεμπέληδες.

ΙΟΥΝΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 30· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 15 καὶ ἡ νύξ 9.

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον δὲν θὰ συμβοῦν πολλὰ γεγονότα ἄξια λόγου.

Ἡ γυναῖκες θὰ προετοιμάσουν τῆς καλοκαιρινῆς ἐνδυμασίαις των. Εἰς τὰ νησιὰ καὶ εἰς τὸν Βόσπορον μεγάλη κίνησις θὰ παρατηρηθῇ.

Εἰς τὴν Πρίγκηπον θὰ τελεσθῇ μέγα συνοικέσιον μεταξὺ τοῦ ἐφευρέτου τοῦ Ἑλιξηρίου τῆς Ζωῆς καὶ ἀειθαλοῦς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἑθνους, μετὰ τῆς κυρίας χήρας Ἀπαρηγορήτου . . .

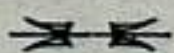
Ἡ μόδα τῶν καπέλλων θὰ εἶνε μία : ἄνδρες καὶ γυναῖκες θὰ φοροῦν τὰ τρικόρυ . . .

Τὴν 21ην ἡμέραν θὰ γεννηθῇ τὸ Θέροζ. Ἡ μικροτέρα νύξ τοῦ ἔτους . . . Τὰ σχόλια περιττά.

ΙΟΥΛΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 31· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ 10.

Ἡ ζέστη θὰ εἶνε ὑπερβολικὴ. Τὰ κυνικὰ καύματα θὰ ἐπιθράσουν πολὺ ἐπὶ τῆς φαντασίας τῶν ποιητῶν, οἱ ὅποιοι θὰ συγγράψουν τόμους ὀλοκλήρους αἰσθηματικῶν ποιημάτων. Τὰς ποιητικὰς αὐτὰς συλλογὰς θὰ προλογίσῃ ὁ Ιατρὸς κ. Σίμων Ἀποστολίδης. Εἰς τοὺς τυγγραφεῖς θὰ παρατεθῇ μέγα δεῖπνον εἰς τὸ Grand Hôtel de Yédi-koulé, τὸ ὅποιον διευθύνει ὁ εὐφρόμως γνωστὸς κ. Ζηλανάκης.

Εἰς τὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον νεαρὸς κοινωνιολόγος, τοῦ ὁποίου ἡ πρό τινων ἐτῶν γενομένη περὶ γάμου διάλεξις, ἀπέσπασε . . . τοὺς γέλωτας τοῦ ἀκροατηρίου, θὰ κάμῃ νέαν διάλεξιν « Περὶ τῶν Ἡθῶν τῶν κορασίων τοῦ Ἄρεως ». Τὸν ἀγορητὴν θὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ κοινὸν ὁ νεαρὸς ἀνεψιός μου, Ριρῆς, ἡλικίας 25 . . . μηνῶν, ὅστις κατόπιν θὰ ὁμιλήσῃ περὶ « τοῦ ποιοῦ τοῦ γάλακτος τῆς παραμάννας του ». Εἰς τὴν ἐκλεκτὴν ὁμήγυριν θὰ προσφερθῶσι κατόπιν . . . ἀραροῦτι καὶ μουχαλεμπῇ . . . Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ δύο διαλέξεις θὰ διαρκέσουν πολὺ, θὰ παρακληθοῦν οἱ προσκεκλημένοι νὰ φέρουν μαζῇ των . . . διπλὲς φασκὲς καὶ παντελονάκι . . .

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ἔχει ἡμέρας 31 ἢ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ 11.

Αἱ παῦσαι εἶνε γενικαί : ὅχι μόνον εἰς τὰ σχολεῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ σαλόνια . . . οὐ l'on joue.

Τὰ μπάνια θ' ἀρχίσουν ὀλίγον ἀργά, γιὰτι καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐπῆραν ἀρκετὲς ψυχρολουσίαις.

Ἐφέτος τὰ θαλάσσια λουτρὰ θὰ γίνωνται στῆς ἄμμου-δριές, ὅπου τὰ κορίτσια γιὰ παντρεῖά, θὰ ἤμποροῦν νὰ ἐπιδεικνύουν πᾶν ὅ,τι θὰ προσφέρουν — ἐπὶ πλέον τῆς προικός των — εἰς τοὺς μέλλοντας συμβίους των.

Τὰ σταφύλια ἔφέτος θὰ εἶναι πολὺ ξυνά. Ἐν τούτοις θὰ γίνῃ μεγάλη κατανάλωσις τοῦ ὀπωρικοῦ τούτου, ἰδίως μεταξὺ τοῦ γυναικείου κόσμου, ὁ ὁποῖος τρελλαίνεται γιὰ ὅλα τὰ ξυνὰ φρούτα . . .

Αἱ ἡμέραι θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ μικραίνουν.

Εἰς τὸν ὀρίζοντα θὰ φανῇ ἓνας κομ(ύ)της, τοῦ ὁποίου ἡ οὐρὰ θὰ ἔχῃ μέγα μῆκος. Πολλαὶ κυρίαι, ἐπὶ τῇ θέᾳ του, θὰ τρομάξουν καὶ θὰ λιποθυμήσουν. Ὁ ἱατρὸς κ. Οἰκονομίδης θ' ἀναλάβῃ νὰ ξε . . . λιποθυμήσῃ ὅλες.

Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ

ἔχει ἡμέρας 30· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ 12.

Τὸ κυνῆγι θὰ παρέξῃ σὲ πολλοὺς τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀποτι-
νοῦν — ἔστω καὶ γιὰ μερικὲς ὥρες — τὸν συζυγικὸν ζυγόν.
Ἡ ἔλαφος θὰ εἶνε τὸ μοναδικὸν κυνῆγι . . .

Ἀρχίζει ὁ κόσμος νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὰ χωριά. Τὰ τρα-
πεζάκια τῆς χαρτοφορίας φοροῦν καινούργιες τσόχες.

Ὅσες ὥρες θὰ ἔχῃ ἡ ἡμέρα, ἄλλες τόσες θὰ ἔχῃ καὶ ἡ
νύκτα. Συνεπῶς δὲν θὰ ὑπάρχουν δυσηρεστημένοι . . .

Αἱ μαθήτριά μετὰ λύπης πηγαίνουν εἰς τὰ σχολεῖα. Ἔχουν
ὅμως μὲν παρηγορία, ὅτι εἰς τὰς ἐξόδους θὰ συναντῶνται
μὲ τοὺς φίλους των, μαθητὰς τῶν γυμνασίων.

Μέγα σκάνδαλον θὰ ἐκραγῇ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ θεάτρά μας.
Δύο πολὺ γνωστοὶ κύριοι θ' ἀνταλλάσσουν . . . μπαστου-
νιές, καθ' ὃν χρόνον ἀπὸ τῆς σκηνῆς θὰ ἐξακολουθῇ ἡ παρά-
στασις τοῦ « Δάνεισέ με τὴν γυναῖκά σου . . . ».

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 31· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ 13.

Εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον θὰ δοθῇ ἀπὸ τὴν Ὀπερα μεγάλας παράστασις μετὰ τὴν «Μποἲμ» καὶ τοὺς «Παληάτσους». Τὸ θέατρον θὰ γεμίσῃ ἀπὸ γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι, ὡς γνωστόν, τρελλαίνονται γιὰ τὸν Πουτσίνη καὶ γιὰ τὸν Λεονκαβάλλο. Αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἐκθέτων . . .

Ψυχὸς αἰσθητὸν θὰ ἐνσκήψῃ. Θὰ δοθῇ ἡ πρώτη πρωτοτύπου ἔργου. Ὁ κόσμος κατενθουσιασμένος, θὰ στεφανώσῃ τὸν συγγραφέα. Τὰ πράσα θὰ εἶνε περιζήτητα.

Οἱ παντρεμμένοι θὰ ἐπαναλάβουν τὰς ἀσχολίας των, τὰς ὁποίας εἶχαν παραμελήσει καθ' ὅλον τὸ καλοκαῖρι, γιὰ νὰ... ὑπηρετοῦν τὰ ἕτερα αὐτῶν ἡμίση.

Ἀρχίζει ἡ ἐποχὴ τῶν καταϊφιῶν. Ἡ ζάχαρι σὲ πολὺ ὑψωμένη τιμή.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 30· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ 14.

Ἡ νύκτες καθίστανται μακρυές ὅταν . . . μέρες δίχως ψωμί. Ἡ συντεχνία τῶν νεοῦπάνδρων κηρύσσει ἀπεργίαν. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Αἰγόκερω . . .

Εἰς τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον θὰ ἔχωμεν ραγδαίας βροχάς, μὲ ἀστραπὰς καὶ βροντάς. Κατόπιν ὁ καιρὸς θὰ βελτιωθῇ. Τὸ τελευταῖον τέταρτον τῆς σελήνης θὰ εἶναι λαμπρότατον . . .

Κάποιος λόγιος ἱατρὸς προετοιμάζει φιλολογικὸν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον: « Τὰ καλὰ τοῦ ριτσινολάδου ». Βροχὴ ραγδαία . . . ἀγγελιῶν ἐκδοθησομένων ἡμερολογίων εἰς πολλὰς χιλιάδας ἀντιτύπων. Τὸ δημαρχιακὸν συμβούλιον ἀποφασίζει τὴν αὐξήσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑφισταμένων ἤδη ἀποχωρήτη-
ρίων . . .

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 31· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 9 καὶ ἡ νύξ 15.

Τὰ ἐμπορικὰ ὅλα ἀνέξαιρέτως ἔχουν **ὀκαζιὸν** διὰ δῶρα ἀθηναϊκά. Οἱ σύζυγοι θὰ παραπονέθωσιν διὰ τὴν ἔλλειψιν χρήματος . . .

Ὁ ὑποφαινόμενος θὰ ἐκδώσῃ νέον Ἡμερολόγιον. Οἱ φίλοι του θὰ πάθουν . . . ὀλικὴν ἔκλειψιν. Τὸ ἴδιον θὰ συμβῇ καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν του . . . μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἔργου του ἐκ τοῦ τυπογραφείου . . .

Τὴν 21ην τοῦ μηνὸς θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν χειμῶνα. Ἡ μεγαλειτέρα νύξ τοῦ ἔτους. Ὅσοι δὲν προφθάνουν τὴν ἡμέραν, θὰ ἐξακολουθοῦν ἐργαζόμενοι καὶ τὴν νύκτα. Ὡς ἐκ τούτου, πολλὰ κρούσματα **ὑπερκοπώσεως**.

Θὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν μας ὁ διάσημος βιεννέζος ἰατρός κ. Oudenallo, ὁ ὁποῖος θὰ θεραπεύσῃ τοὺς πολυπληθεῖς ἀσθενεῖς. Ὁ Ἥλιος εἰς τὸν Ὑδράργυρον . . .

ΣΟΚΙΝ

ΚΑΛΗΝ ΧΩΝΕΥΣΙΝ...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Θ' ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΩ!

— Λοιπόν, Μιμῆ μου, θὰ μοῦ πάρης τὸ βραχιόλι ἐκεῖνο ποῦ εἶδαμε προχθές στὴ βιτρίνα τοῦ ἀδαμαντοπωλείου;

— Ἄ! ὅχι! ὅχι! Ἕνα βραχιόλι ἐκατὸ λιβρῶν! Τί λές καλέ! Ἄ! νὰ σοῦ πῶ, τὸ παράκανες! Προχθές ἀκόμη σοῦ ἔδωκα εἴκοσι λίρες, γιὰ τὰ μικρά σου ἀτομικὰ ἔξοδα... Πάρτο ἀπόφασι, ἀγάπη μου, δὲν σοῦ δίνω πεῖς ὅτε λεπτό, μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μηνός.

— Θέλεις λοιπὸν ἡ κυρία Ξεπασμένη νὰ φορῇ βραχιόλι καὶ ἡ γυναῖκά σου νὰ μὴ φορῇ; . . .

— Καλὰ θὰ κάμῃ ἡ γυναῖκά μου νὰ μὴ φορῇ.

— Ὡστε δὲν ἔχεις καρδιά! . . . Κακέ! Ἀσπλαγχνε! . . . Τώρα δὰ θὰ εἶνε, ποῦ αὐτὴ ἡ νεροφεῖδα, ἡ Ξεπασμένη, θὰ πάρῃ καὶ θὰ δώσῃ! Θὰ πῇ: α Καλὲ εἶδατε τὴν γυναῖκα τοῦ κ. Μιμῆ; . . . Οὐτ' ἓνα διαμαντικὸ τῆς προκοπῆς δὲν ἔχει! » Ἄ! εἶμαι γιὰ νὰ σκάσω! . . . Λοιπὸν ἔλα, Μιμῆ μου! ἔλα, ἀνδρούλη μου! . . . ἀγόρασέ με αὐτὸ τὸ βραχιόλι! . . .

— Σοῦ εἶπα, εἶνε ἀδύνατον!

— Λοιπὸν κ' ἐγὼ θὰ . . . σκοτωθῶ!

— Χά! χά! χά! Εἶσαι πολὺ ἀστεία!

— "Αθλιε! ἄκαρδε! κακοῦργε! Ναί, θὰ σκοτωθῶ! Θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου στὸν αἶρα!

— "Οχι, Νίνα, μὴν τὸ κάμης αὐτό, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ μὴν ἐπιτύχη ἡ σφαῖρα.

— "Ἐχεις δίκηο! Θὰ δηλητηριασθῶ! Θὰ πάρω φαρμάκι! . . . Ἀκριβῶς, ἔχω λαοῦδανο

— Οὐτ' αὐτὸ δὲν ἐπιτυγχάνει συχνά.

— Θὰ κρεμαστῶ!

— Οὔμ! Τί ἄτχημη, ποῦ θὰ εἶσαι μὲ βγαλμένη γλῶσσα! . . .

— Τότε θὰ κλεισθῶ στὸ δωμάτιό μου καὶ θ' ἀνάψω ἓνα μαγκάλι κάρβουνα! . . . Χμ! . . . Χμ! . . . Χμ! . . . Θεέ μου! τί δυστυχισμένη ποῦ εἶμαι! Ὁ ἄνδρας μου δὲν μ' ἀγαπᾷ! . . . Μιμῇ, δός μου πέντε λίρες γιὰ ν' ἀγοράσω κάρβουνα; . . .

Ο ΣΟΡΦΟΣ

ΜΙΑ ΓΚΑΦΑ

Εἰς μίαν ἀριστοκρατικὴν ἐσπερίδα:

Ἀκουμβισμένος σὲ μιὰ γωνιά, καὶ τοῖος χορευτὴς χασμᾶται:

— Στενοχωρεῖσθε, κύριε, τὸν ἐρωτᾷ ὁ γείτων του.

— Μάλιστα, κύριε, καὶ σεῖς;

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης.

— Τότε ἄς φύγουμε.

— Δὲν ἤμπορῶ, δυστυχῶς εἶμαι ὁ οἰκοδεσπότης!

ΓΙΑ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

[Εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Σιρκειζῆ. Τὸ τραῖνο εἶχε ξεκινήσει καὶ ὅσοι εἶχαν συνοδεύσει συγγενεῖς καὶ φίλους ποῦ ἔφευγαν, ἔπανε- λάμβανον βραδέως τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὰς οἰκίας των.

Πίσω ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, νέα καὶ κομψή, περιπατεῖ κάποιος ἄν-δρας, νέος, βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Ἡ γυναῖκα — χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ (!) — ἀφίνει νὰ τῆς πέσουν τὰ γάν-τια της. Ὁ ἄνδρας σκύβει καὶ τὰ πέρνει καὶ φωνάζει :]

Ὁ ἄνδρας. — Κυρία ! Κυρία !

Ἡ γυναῖκα. — Κύριε !

Ὁ ἄνδρας. — Σᾶς ἔπεσαν τὰ γάντια σας !

Ἡ γυναῖκα — [Πέρνει τὰ γάντια ποῦ τῆς δίδει ὁ εὐγενὴς ἄνδρας]
Εὐχαριστῶ, κύριε !

Ὁ ἄνδρας. — Τίποτε, κυρία μου. Σᾶς ἔπεσαν χωρὶς νὰ τὸ καταλά-βετε. Εἰσθε συγχισμένη. Συνωδαύσατε κάποιον στὸ τραῖνο...

Ἡ γυναῖκα. — Ἀλήθεια... Ποῦ τὸ ξεύρετε ; ...

Ὁ ἄνδρας. — Αὐτὸ φαίνεται.

Ἡ γυναῖκα. — Πῶς ! ... Φαίνεται ἀπὸ τὸ ὕφος μου ποῦ συνώ-δευσα κάποιον ;

Ὁ ἄνδρας. — Ἀπ' τὰ μάτια σας.

Ἡ γυναῖκα. — Ἀπ' τὰ μάτια μου ; ...

Ὁ ἄνδρας. — Εἶναι κατακόκκινα... Ἐκλάψατε ;

Ἡ γυναῖκα. — Ναί !

Ὁ ἄνδρας. — Θὰ ἦτο κάποιον προσφιλὲς πρόσωπον !

Ἡ γυναῖκα. — Πολὺ προσφιλὲς.

Ὁ ἄνδρας. — Ὁ οὐζυγὸς σας ;

Ἡ γυναῖκα. — Ναὶ καὶ ὄχι.

Ὁ ἄνδρας. — Τότε ὁ ... φίλος σας ... Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι παντοτεινὸς αὐτὸς ὁ ἀποχωρισμός! ... Θὰ τὸν ξαναῖδῃτε; ...

Ἡ γυναῖκα. — Ποιὸς ξεύρει! [μὲ στεναγμόν]. Ἀμα φεύγῃ κανεὶς καὶ ὕστερα ἐπιστρέφει, δὲν εἶναι ὁ ἴδιος ... Ἀλλὰ νομίζω πῶς καὶ σεῖς, κύριε, ἔχετε λιγάκι κόκκινα μάτια ...

Ὁ ἄνδρας. — Δὲν ἔχετε ἄδικον.

Ἡ γυναῖκα. — Ἦταν ἡ σύζυγός σας;

Ὁ ἄνδρας. — Ναί.

Ἡ γυναῖκα. — Ἦ νόμιμος;

Ὁ ἄνδρας. — Μάλιστα.

[Κάμουν μερικὰ βήματα χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν]

Ὁ ἄνδρας. — Εἶναι σκληρὸς ὁ ἀποχωρισμός!

Ἡ γυναῖκα. — Ἐμένα μοῦ λέτε!

Ὁ ἄνδρας. — Ἦταν καλὴ γυναῖκα.

Ἡ γυναῖκα. — Κ' ἐκεῖνος εἶχε χρυσὴ καρδιά.

Ὁ ἄνδρας. — Καὶ νὰ πῇ κανεὶς, ὅτι τώρα θὰ πάγω σπῆτι καὶ θὰ τὸ εὔρω ἄδειο ...

Ἡ γυναῖκα. — Κ' ἐγὼ ἀπόψε θὰ φάγω μονάχη μου.

[Στεναγμοὶ ἐκατέρωθεν].

Ὁ ἄνδρας. — Ἐχω μιὰν ιδέα! Ἐρχεσθε νὰ φᾶμε ἀπόψε μαζῇ;

Ἡ γυναῖκα. — Δὲν τολμοῦσα νὰ σᾶς τὸ προτείνω.

Ὁ ἄνδρας. — Κ' ἔτσι θὰ ἔχουμε τὴν *illusion* πῶς τρῶμε μὲ τοὺς προσφιλεῖς ἀπόντας.

[Εἰσέρχονται στὸ πρῶτο τυχὸν ξενοδοχεῖον. Ἡ λύπη, φαίνεται, τοὺς εἶχεν ἀνοίξει τὴν ὄρεξιν, διότι τρῶνε ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητὰ τοῦ καταλόγου. Τὰ ποτήρια τῆς μπίρας ἀδειάζουν μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα.

Ἐστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα.]

Ἡ γυναῖκα. — Καὶ τώρα ποιὸς θὰ μὲ συνοδεύσῃ στὸ σπῆτι;

Ὁ ἄνδρας. — Ἄν τὸ ἐπιτρέπατε ...

Ἡ γυναῖκα. — Εἰσθε εὐγενὴς καὶ περιποητικὸς σὰν ἐκεῖνον ...

Περνοῦν δύο ὥραι. Εὐρίσκονται σιὸ σπῆτι τοῦ ἀνδρός, ξαπλωμένοι ἐπάνω σ' ἓνα ἀναπαυτικώτατον καναπέ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνταλλάσσουν . . . φιλήματα. Στεναγμοί].

Ὁ ἄνδρας.—Τὴν λένε Λόλα! [τὴν φιλεῖ].

Ἡ γυναῖκα.—Τὸν λένε Θανάση! [τὸν φιλεῖ].

Ὁ ἄνδρας.—Ἀγάπη μου! [τὴν φιλεῖ].

Ἡ γυναῖκα.—Χρυσό μου! [τὸν φιλεῖ].

Ὁ ἄνδρας.—Πόσο τοὺς ἀγαποῦμε!

Ἡ γυναῖκα.—ὦ! ναί! . . . Σβῦσε τὴν λάμπα, γιατί με πειράζει τὸ φῶς . . .

Ο ΚΟΣΜΟΓΥΡΙΣΜΕΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Τὸ γκαρσόν.—Τί θὰ πάρη ὁ κύριος;

Ὁ πελάτης.—Κάνε μου αὐγὰ μάτια.

Περνοῦν εἴκοσι λεπτὰ καὶ ὁ πελάτης περιμένει ἀκόμη τὸ φαγητόν του. Ἀνυπομονῶν, φωνάζει τὸ γκαρσόν.

Ὁ πελάτης.—Γκαρσόν! ποῦ εἶνε τὰ μάτια;

Τὸ γκαρσόν.—(Κράζων πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας). Τὰ μάτια τοῦ κυρίου νὰ βγαίνουν!!

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΓΛΩΣΣΑ

Εἰς τὸ Θέατρον: Μεταξὺ φιληνάδων.

— Γιὰ κύττα [τὴν Μ . . . τί ντεκολιτέ ποῦ σοῦ ἔχει! Ἄν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, θὰ καταντήσῃ νὰ βγαίνη γυμνή.

— ὦ! ἔννοια σου, φιλτάτη μου, δὲν θὰ δείξῃ τίποτε νέον!

Ὁ ὠτακουστής.

ΠΑΡ' ΤΟΝ ΕΝΑ ΚΑΙ ΧΤΥΠΑ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ . . .

[Τὸ ὥρολόγι σημαίνει μεσάνυχτα. Ἡ Μαρρίκκ, ποῦ ἐκοιμᾶτο ἕως τότε βαθειά, ἐξυπνᾷ αἰφνης, ἀνάπτει τὸ κερί, πηδᾷ κάτ' ἀπ' 'τὸ κρεβάτι, καὶ κυττάζει τὸ ρολόγι:]

Μαρίκα. — Τί διάβολο κάνει τέτοιε ὥρα στοὺς δρόμους! Μοῦ εἶχε πῆ πῶς θὰ ἐπήγαινε νὰ ἰδῇ κάποιον φίλο του, γιὰ μιὰ δουλειὰ καὶ πῶς θὰ ἐπέστρεφε νωρίς. Ἐφυγε ἀπ' τῆς ὀκτώ καὶ ἀκόμη νᾶρθη! . . . Καὶ ὅμως τοῦ εἶπα: «Κύτταξε, Γιῶργο, νὰ μὴν ἀργήσης, γιὰτὶ ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ!» Μεσάνυχτα καὶ δέκα! Μὰ τόση σπουδαία ἦτανε αὐτὴ ἡ δουλειὰ; . . .

[Ἡ Μαρίκα ξανχπέφτει στὸ κρεβάτι καὶ σκέπτεται. Μακρὰ σιγή. Ἐξαφνα:]

Διάβολε! Μία πκρὰ πέντε! Θὰ τὸν πιάσουν κλέφτες στὸν δρόμο!

[Στὴν σκέψι αὐτῇ, ἓνας φοβερὸς ἐφιάλτης τὴν καταλαμβάνει. Νομίζει πῶς βλέπει, σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, τὸν ἄνδρα τῆς ποῦ τὸν κτυποῦν μὲ τὸ μαχαῖρι δύο κακοῦργοι. Βλέπει αἵματα . . . πληγές. . . Ἡ Μαρίκκ ξεπετιέται κατατρομαγμένη ἀπ' τὸ κρεβάτι].

“Α! μὰ τὸ παράκχνε! Τρεῖς καὶ τέταρτον! Ἕνας τίμιος ἄνδρας δὲν ἔχει καμμιὰ δουλειὰ στὸ δρόμο ἢ ὥρα τρεῖς καὶ κάρτο! Ἄν δὲν τὸν σκότωσαν οἱ κακοῦργοι, τότε θὰ πῇ πῶς ὁ Γιώργος μ’ ἀπατᾷ! . . . Ἀ! τὸ τέρας! ἂν εἶνε ἀλήθεια! . . .

[‘Ἀλλ’ ἔξαφνα τῆς πνέουν τὰ κλάμματα].

“ὦ! πόσον ὑποφέρω! . . . Ὁχι! Ὁ Γιώργος εἶνε πιστός! Τὴν τελευταία φορὰ ποῦ ξανάργησε — τὴν περατμένη ἐβδομάδα — μοῦ ὠρκίσθη, ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανάκανε! Κ’ ὕστερα, ὁ Γιώργος μὲ λατρεύει . . . Εἶνε μόλις ἕξ μῆνες ποῦ παντρευτήκαμε! . . . Ὡρισμένως, κάτι κακὸ θὰ τοῦ συνέβη! Ἀχ! Θεέ μου! . . . Τί τρομερὸ πρᾶγμα ποῦ εἶνε ἡ ἀμφιβολία! . . .

[Σηκώνεται, βαζει μιὰ βλοῦζα καὶ περπατεῖ μέσα στὸ δωμάτιο. Τὸ ὡρολόγι κτυπᾷ τρεῖς καὶ μιὰ . . . τέσσαρες παρὰ τέταρτον . . . Τέσσαρες! Δὲν εἶχε τελειώσει τὸ τέταρτον κτύπημα τοῦ ὡρολογίου, ὅτε ἔξαφνα ἀνοίγει ἡ πόρτα σιγὰ-σιγὰ. Εἰσέρχεται ὁ Γιώργος καὶ προχωρεῖ κατ’ εὐθείαν πρὸς τὴν γυναῖκά του. Ἐκείνη, ἐπὶ τῇ θείᾳ του, ξετπάνει:]

“Α! δὲν σὲ σκότωσαν! Ἀθλιε! Ἀπιστε! Κακοῦрге! Ξενύχτη! Πхраλυμένε!

Γιώργος (πολὺ ἥρεμος) — Καλητπέρα. Θὰ κοιμηθῶ. Ὅταν τελειώσης, ἔρχεσαι καὶ σὺ νὰ πέσης. Γεχτί, καθὼς εἶσαι ἔτσι ὠργισμένη, δὲν θὰ πιστεύσης, ὅτι καὶ ἂν σοῦ εἰπῶ.

[Γδύνεται καὶ πέφτει στὸ κρεβάτι.]

Ἡ Μαρίκα ἐξχολουθεῖ ἐπὶ τινὰς ἀκόμη στιγμὰς νὰ βρίζη καὶ νὰ φωνάζη. Κατόπιν, ἐπειδὴ βλέπει πῶς ἡ φωνὴ της

δὲν ὠρελοῦν σὲ τίποτε, καὶ ἐπειδὴ κρυώνει πολὺ, ἀποφασίζει νὰ πέσῃ καὶ αὐτὴ στὸ κρεβάτι. Ὁ ὕπνος τοὺς πέρνει καὶ τοὺς δύο.

Πρωτ. Τὸ ἀνδρόγυνον πέρνει τὸ γάλα του].

Μαρίκα.— Καὶ δὲν μοῦ λές, κύριε, ποῦ ἦτο χθὲς ὅλην τὴν νύχτα;

Γεώργος. — Μὴ σοῦ εἶπα, ἀγάπη μου. . . Ἐπῆγα ν' ἀνταμώσω κάποιον φίλο μου γιὰ μιὰ δουλειά.

Μαρίκα —Κι' αὐτὴ ἡ δουλειὰ διήρκεσε ἕως τῆς τέσσαρες τὸ πρωί; . . . Ἄφησε τῆς ψευτιές . . . σὲ μένα δὲν περνοῦνε!

Γεώργος.— Σοῦ ὀρκίζομαι! Ἀργητα, γιὰτὶ πῆγα στὸ σπῆτί του, γιὰ νὰ καταστρώσουμε τὰ σχέδια τῆς ἐπιχειρήσεως.

Μαρίκα [εἰρωνικῶς] — Καὶ τί ἐπιχειρήσεις εἶν' αὐτὴ;

Γεώργος [μυκτηριωδῶς].— Ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν χρυσωρυχείων τοῦ . . . Βορείου Πόλου!

Μαρίκα [ἡ ὁποία τὸ πιστεύει].— Ἀλήθεια; . . . Ὡστε θὰ γίνουμε πλούσιοι . . . ἑκατομμυριοῦχοι μ' αὐτὴ τὴ δουλειά;

Γεώργος.— Ἀκοῦς ἐκεῖ!

Μαρίκα—Τότε θὰ μοῦ ἀγοράστῃς ἓνα ἀμάξι . . καὶ ἓνα ὠτομοπῖλ;

Γεώργος.— Ὅ,τι θέλεις, χρυσό μου!

[Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαγητόν, ὁ Γεώργος ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ].

Μαρίκα.— Θὰ βγῇς;

Γεώργος.— Ναι. Ἄν ἀργήτῳ, νὰ μὴ μὲ περιμένῃς.

Μαρίκα.— Πάλι;

Γεώργος.—Μά, δὲν σοῦ τὸ εἶπα; Τὰ χρυσωρυχεῖα τοῦ Βορείου Πόλου. . . Τ' ἀμάξι! . . . τὸ ὠτομομπίλ! . . . Πλούσιοι! . . . ἑκατομμυριοῦχοι! . . .

Μαρίκα.—“Αχ! ναί! ναί! Πήγαινε, πήγαινε, Γεώργό μου! Πρόσεχε ὁμῶς στὸ δρόμο... Νὰ περπατᾷς στὴ μέση...

Γεώργος.—“Εννευχ σου! Μὴν ἀνησυχῇς.

Μαρίκα [μόνη].— Πῶς μ' ἀγαπᾷ ὁ ἄνδρας μου! . . . Ὁ καὶ μένος δουλεύει, γιὰ τὴν εὐτυχίαν μου. . . Κ' ἐγὼ ποῦ τὸν ὑποπτεύομουνά . . .

ΣΟΚΙΝ

ΑΠΛΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ὁ ποιητὴς πρὸς τὴν μνηστὴν του :

—Σ' ἀγαπῶ περιπαθῶς! . . . Σοῦ προσφέρω τὴν λύραν μου! . . .

Ἡ μνηστὴ -Θὰ τὴν ἐδεχόμην εὐχαρίστως, ἂν ἄλλαζες τὴν ὀρθογραφίαν! . . .

Η ΝΕΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

— Σὲ προειδοποιῶ, κοπέλλα μου, πῶς δὲν θέλω ἑξαδέλφους στὴν κουζίνα.

— Μείνατε ἡσυχῇ, κυρία! Δὲν ἔχω ἑξάδελφο· ἔχω ἀρραβωνιαστικό!

ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κάποια, δεικνύουσα ἓνα γράμμα εἰς τὴν γειτόνισσά της :

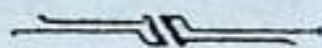
— Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου εὐρίσκεται σὲ ταξεῖδι... Τὸ κτῆνος μὲ ζητεῖ νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ἀλλὰ δὲν μοῦ δίνει τὴν διεύθυνσίν του!

—Γράψέ του νὰ σοῦ τὴν στείλῃ!

Ὁ Ἀδιάκριτος.

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ἡ κυρία Ἀποκλειστικοῦ εἶχεν εἰδοποιήσει ἀπὸ τὸ πρῶτον τὸν φίλον της, Μῆτσον Ἀφηρημένον, ὅτι θὰ ἐπήγαινε τὸ βράδυ εἰς τὸ θέατρο καὶ ὅτι θὰ ἦτο εἰς τὸ θεωρεῖον ἀριθ. 13 τῆς πρώτης σειρᾶς. Ὁ Μῆτσος, μόλις τὸ ἔμαθεν, ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ ἐνοικιάσῃ τὴν ἑδραν ἀριθ. 14, ἀκριβῶς ἀπέναντι εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς ἀγαπημένης του.

Ἀπὸ τὰς 8 1/2 ὁ Μῆτσος εὕρισκετο ἤδη εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπέρασαν αἱ δύο πρῶται πράξεις τοῦ ἔργου, χωρὶς νὰ φανῇ ἡ κυρία Ἀποκλειστικοῦ. Τὸν καταλαμβάνει μὲν στενοχωρία. Τί νὰ τῆς συνέβῃ ἄρά γε; Τόσον δὲ τὸ μάτι του εἶχε στηλωθῇ στὸ κενὸ θεωρεῖο, ποῦ εἶχεν ὑπνωτισθῇ. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν αἰσθηματικότητα τῆς πικραστάσεως, ἀπὸ τὰς ἐρωτικὰς λέξεις τῶν ἡθοποιῶν, ἀποχαυνωθείς ἀπὸ τὴν χλιαρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς αἰθούσης, μισοκοιμισμένος, ὀνειρεύεται. . . Καὶ βλέπει, ὅχι τὴν κυρίαν Ἀποκλειστικοῦ, ἀλλὰ τὴν φανταστικὴν εἰκόνα της. . .

Ἀλλὰ ἡ παράστασις ἐτελείωτε. Τὰ γκαρσόνια ἀρχίζουν νὰ σβύνουν τὰ φῶτα. Ὁ Μῆτσος ἀνένηψεν ἀπὸ τὴν νάρκη του καί, στενοχωρημένος, ἐπιστρέφει στὸ σπῆτί του, πέφτει στὸ κρεβάτι, ἀποκοιμᾶται καὶ βλέπει ἄσχημα ὄνειρα. . .

Τὸ πρῶτ' τὸν ἐξύπνησεν ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία τοῦ ἔδωκεν ἓν γραμματάκι.

Τὸ ἀνοίγει καὶ διαβάζει :

«Γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ, δὲν θὰ σὲ ξαναἰδῶ ! Ἡ χθεσινὴ σου
 » συμμονὴ νὰ κυττάξης τὸ διπλανό μου θεωρεῖο τὸ ἄδειο,
 » μοῦ λέγει ἄρκετὰ εὐγλωττα πῶς θέλεις τὴν ἐλευθερίαν σου.
 » Λοιπὸν κ' ἐγὼ ἐπανακτῶ τὴν ἰδικήν μου. Χαῖρε ! »

ΝΙΚ-ΚΑΡΤΕΡ

ΛΟΓΙΚΗ

Ἡ κυρία Κοκορόμυαλη ἀναγινώσκει ὑψηλοφώνως τὸ ἐξῆς χρονικὸν εἰς τὴν ἑφημερίδα της :

«Εὐρέθη χθὲς εἰς τὴν ὁδὸν Σερκίς νεογέννητον ἄρρεν παιδίον. Τὸ βρέφος μενεφέρθη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας εἰς τὸ ἄσυλον τῶν ἐκθέτων ».

Ὁ κύριος Κοκορόμυαλος, ἀκούσας τοῦτο, ἀνέκραξε :

— Νὰ κ' ἓνα ἄλλο δυστυχισμένο πλάσμα ποῦδὲν θὰ ἔχῃ ὄνομα, καὶ ὅταν θὰ μεγαλώσῃ θὰ γράφῃ ἀνωνύμους ἐπιστολάς !

Η ΕΞΙΣ, ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΥΣΙΣ

Δύο νειόπανδροι, πολὺ ἐκκεντρικοί, ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν τὸ γαμήλιον ταξειδί των μὲ τὸ ἀεροπλάνον.

Εἰς ὕψος λοιπὸν πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὁ σύζυγος νομίζε, ὅτι εὐρίσκεται ἄρκετὰ μόνος μὲ τὴν γυναῖκά του γιὰ νὰ τῆς κλέψῃ ἓνα φιλί.

Ἀλλά, ἡ ἑξίς εἶναι δευτέρα φύσις :

— Πρόσεχε, κοῦμένε ! φωνάζει ἡ νεαρὰ κυρία κατατρομαγμένη.

Ἄν μᾶ, ἔβλεπαν ἀπ' ἀντίκρου ! . . .

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙΝ

(*Lasciate ogni speranza . . .*)

Δάντης

Ἐκεῖ ποῦ ἐκαυθήμην προχθές, ἤσουχα - ἤσουχα, σιὸ μικρὸ δωμάτιο τοῦ σπητιοῦ μας, τὸ ὁποῖον μοῦ χρησιμεύει ὡς «*mon-geros*», ξαπλωμένος μακαρίως στὸν καναπὲ καὶ ρεμβάζων γιὰ κάποιον κρυφὸ μου πόνο, ἔξαφνα, ἀπ' τὸ ταβάνι, πέφτει ἓνα γράμμα. Δὲν πιστεύω οὔτε εἰς τὰ στοιχεῖα, οὔτε στοὺς διαβόλους - ἀπ' τὸν καιρὸ ἰδίως ποῦ ἐδιάλεξα ἓνα σύντροφον τοῦ βίου μου Ἀλλά, γιὰ ἐλᾶτε σιτὴ θέσι μου ! Τί θὰ ἐκάματε ὅν ἐπέρνατε κατάμουτρα, καὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένετε, ἓνα γραματάκι ; Ὁρισμένως, καὶ χωρὶς νὰ ἐπέρνατε **βιλακάμπρα**, θὰ ἐδοκιμάζατε ὅλα τὰ ἀποτελέσματα τοῦ καθαρικοῦ τούτου.

Ἐν τούτοις, ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ πρώτη κατάπληξις, ἐπῆρα τὸ γράμμα καὶ τὸ ἥνοιξα. Ἦτο γραμμένο σ' ἓνα ὀλοκόκκινο χαρτὶ καὶ μὲ χρυσᾶ γράμματα. Περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

«Ὁ Κοσ καὶ ἡ Κα Σατὰν παρακαλοῦσιν ὑμᾶς ὅπως τιμήσετε, διὰ τῆς ἐπισκέψεώς σας, τὴν πινακοθήκην αὐτῶν, τὴν ἐπιλεγομένην τῶν τιμωριῶν καὶ μαρτυρίων.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν Κόλασιν ἡ θερμοκρασία εἶνε πολὺ ὑψηλὴ, παρακαλεῖσθε ὅπως φέρετε ἑνδυμα πολὺ ἐλαφρόν».

Ἄφου ἐδιάβασα τὴν εὐγενῆ ταύτην πρόσκλησιν, ἀμέσως μου ἦλθεν ἡ περιέργεια νὰ ἴδω ἐκεῖνο, ποῦ κανένα ζωντανὸν πλάσμα δὲν ἔχει ἰδῆ, ἐκτὸς ἐνὸς κάποιου Δάντη Ἀλιγέρι, ὁ ὁποῖος — μεταξύ μας — ἤμποροῦσε νὰ ἦταν καὶ κανένας τσαρ-
λαιοῦ.

Μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα ἔβαλα τὸ. . . . νυκτικό μου — διότι μόνον μ' αὐτὸ ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ πάγῃ στὴν Κόλασιν — ἔδωσα τὰς δεούσας διαταγὰς εἰς τὴν ὑπηρέτριάν μου, συνέταξα τὴν διαθήκην μου, διὰ τῆς ὁποίας ἐκληροδοτοῦν τὰ . . . χρέη μου εἰς τὴν οἰκογένειάν μου καὶ τὴν. . . . ἀνάμνησίν μου εἰς τοὺς ὀφειλέτας μου καί, ἄφου ἔλαβα ὅλα αὐτὰ τὰ φρόνιμα μέτρα, ἐβγῆκα στὸν δρόμον. Δὲν εἶχα κάμει μερικὰ βήματα, ὅτε ἔξαφνα ἓνας πυκνὸς καπνὸς μὲ περιέβαλεν. Ἐχασα τὴν ἰσορροπίαν καὶ — ὁποῖος θέλει ἄς τὸ πιστεύσῃ, οὔτ' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμη — εὐρέθην εἰς τὴν Κόλασιν.

Ὁ κύριος Σατάν, μὲ. . . . διαβολικὸν μειδίαμα στὰ χεῖλη, μ' ὑπεδέχθη πρὸ τῆς εἰσόδου. Μ' ἠρώτησεν εὐγενέστατα περὶ τῆς ὑγείας μου, μ' ἐζήτησε πληροφορίας περὶ μερικῶν φίλων μου, διὰ τοὺς ὁποίους ἐνδιαφέρεται ἰδιαιτέρως καὶ ἐν τέλει ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ μὲ ἴδῃ ὅσον οὔπω ἐγκαθιστάμενον ὀριστικῶς εἰς τὸ βασίλειόν του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐμφανίζεται ἡ κυρία Σατάν. Ἄ! ὅσοι δὲν τὴν εἶδατε, δὲν ἤμπορεῖτε ποτὲ νὰ σχηματίσῃτε, ἔστω καὶ ἀμυδρὰν ἰδέαν, περὶ τῆς ὠραιότητός της. Εἶνε χαριτωμένη, θελκτική, ἔξυπνη. Ἐφοροῦσε ἓνα φουστάνι **πρενσὲς** ἀπὸ τοῦλι **παγετέ**, χρώματος [φωτῆας καὶ γαρνιρισμένο μὲ μεταξωτὸ **σανζάν**, χρώματος **γκόρζ** τὲ **πιζόν**. (Βλέπετε πόσον ἀκριβέστατα περιγράφω τὴν τουαλέττά της ;)

— Κύριε, — μοῦ εἶπε, τείνουσά με τὸ χέρι της, τὸ ὁποῖον ἐπῆρα, ἢ μᾶλλον ἄρπαξα καὶ τὸ κατεφίλησα λαιμάργως — ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ λογιζόμεθα εὐτυχεῖς διὰ τὴν ἐπίσκεψίν σας. Γνωρίζομεν πόσον μέγας συγγραφεὺς εἴσθε, ὁποῖον ἀπαράμιλλον τάλαντον καὶ ὁποίαν μεγαλοφυΐαν ἔχετε. Ἄν δὲ τὰ ἔργα σας δὲν διαβάζονται πολὺ, καὶ ὅταν τυχὸν διαβάζονται ἀπὸ μερικοῦς, δὲν κρίνονται κατ' ἀξίαν, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐπάνω κόσμου εἶνε κτήνη!

Ἐνα κομπλιμέντο — πρὸ πάντων ὅταν τὸ ἀξίζῃ κανεῖς (!;!) — κάμνει πάντοτε εὐχαρίστησιν. Τὸ κομπλιμέντο αὐτὸ τὸ ἔκαμα πρὸ πολλοῦ σιὸν ἑαυτόν μου, ἀλλὰ ὑπάρχουν πράγματα ποῦ ἀγαπᾷ κανεῖς περισσότερο ν' ἀκούῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, παρὰ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του.

Ἡὐχαρίστησα τὸ σατανικὸν ζεῦγος, γιὰ τοὺς ἐπαίνους του, γιὰ τὸ ταπεινὸν ἄτομόν μου καὶ ἐτέθην εἰς τὴν διάθεσίν του ὅπως μ' ὀδηγήσῃ εἰς τὴν πινακοθήκην τῶν τιμωριῶν καὶ τῶν μαρτυριῶν.

Ἐν πρώτοις εἶδα ἓνα ὄμιλον ἀλλοκότων βασανιζομένων. Δὲν ἐφαίνοντο ὅτι ὑπέφερον ἀλλὰ μᾶλλον μασοῦσαν κᾶτι.

— Τί κάμουν αὐτοί; ἠρώτησα. Μασοῦν μαστίχα;

Ὁ κ Σατὰν ἐγέλασε τόσον θορυβωδῶς, ποῦ τὰ τεῖχη τοῦ ἀνακτόρου του ἠπείλησαν κατάρρευσιν.

— Ὅχι, διόλου... ἀγαπητὲ φίλε. Αὐτοὶ ποῦ βλέπετε ἐδῶ εἶνε βουλευταί. Τὸ ἀμάρτημά των ὑπῆρξε τὸ ὅμοιον: γλυκομίλητοι, ψεῦσαι, ἠπάτησαν τὸν λαὸν χάριν τοῦ ἰδίου των συμφέροντος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ τιμωρία των εἶνε ὁμοία: θὰ δαγκάνουν αἰωνίως τὴν γλῶσσάν των.

Ὅχι πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοὺς βουλευτάς, ἄλλοι ἄνθρωποι περιπατοῦσαν σιτὴ γραμμὴ, σιγὰ-σιγὰ καὶ βραδέως, μὲ τὴν ῥάχιν σκυμμένην ὑπὸ τὸ βάρος ὑπερόγκων βράχων.

— Ἀπὸ τὴν τὴν φορὰ. ξεύρω τί εἶνε! ἀνέκραξα, εὐτυχῆς διότι

ὅτι ἐπεδείκνυον τὴν πολυμάθειάν μου. Εἶνε, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω, ὁ αἰνχὴς Σίουφος ποῦ περιπατεῖ μὲ τὴν οἰκογένειάν του.

— Βλάκα! εἶπεν ὁ Σατάν, κινῶν τοὺς ὤμους.

Ἐδάγκασα τὰ χεῖλη μου, μὴ τολμῶν νὰ τ' ἀνοίξω.

Ὁ Σατάν ἐξηκολούθησε :

— "Α! μά! γιατί πράγμα λοιπὸν ὁμιλοῦν ἢ παληοεφημερίδες σας ; . . . Δὲν ξεύρετε ὅτι ὁ Σίουφος ἔσπασε τὴν σπονδυλικήν του στήλην, παίζων μὲ τὸν βράχον του καὶ ὅτι τώρα εὐρίσκεται, γιὰ τὴν αἰωνιότητα στὸ νοσοκομεῖον ; . . . " Ὑστερα, αὐτὸς δὲν εἶχε παιδιὰ. Τὰ πρόσωπα ποῦ βλέπετε εἶνε ἰατροί. Φέρουν ἐπὶ τῶν ὤμων των ὀγκώδεις πέτρας, τῶν ὁποίων τὸ βάρος ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ βάρος τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ποῦ τόσον ἀνοήτως ἐθυσίασαν, χάρις εἰς τὴν ἀμάθειαν, καὶ εἰς τὴν βλακείαν των.

— Πολὺ δίκαιον αὐτὸ τὸ βασανιστήριον.

Ὁ Σατάν ἤπλωσε τὸ χέρι του :

— Κυτᾶξτε τώρα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ποῦ κάθεται ὁ ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ σκαμνὶ καὶ μετροᾷ χρήματα.

— Δὲν τὸν λυποῦμαι, ὁπλήντησα, θελήσας νὰ εὐφρολογήσω.

— Καὶ ὅμως εἶνε γιὰ λύπη. Εἶνε καταδικασμένος νὰ κάμῃ μίαν πρόσθεσιν, ἢ ὁποία αἰωνίως δὲν θὰ τελειώνῃ.

— Σπουδαία πρόσθεσις! Καὶ τί κακὸν ἔκαμεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ;

— Ἦτο ἀπόστολος τῆς φιλανθρωπίας.

— Εὐγενὲς ἐπάγγελμα!

— Καὶ ἐπικερδὲς ἐπίσης! Ἐσύναζε γιὰ τοὺς πτωχοὺς. Δυστυχῶς ἡ φιλανθρωπία του ἦτο τόσον μεγάλη ποῦ ἐπεκτείνεται εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· συνεπῶς συμπεριελάμβανε καὶ τὸν ἑαυτόν του. "Ολας λοιπὸν τὰς δωρεὰς καὶ τὰ ἐλέη κατήντησε νὰ τὰ κρατῇ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτόν του. Οἱ ἄνθρωποι γι' αὐτὸ τοῦ ἀνήγειραν ἀνδριάντα.

Ὁ Σατὰν ἐσάρκασε.

— Δίπλα εἰς τὸν ἅγιον αὐτὸν ἄνθρωπον, ὑπάρχει κάποιος ἄλλος ποῦ θὰ σᾶς διασκεδάσῃ πολὺ. Ἦτιον ἓνας ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἢ μᾶλλον ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἐκεῖνος ποῦ δὲν ζῇ, παρὰ μόνον γὰρ νὰ ὑπερηφανεύεται ἀπὸ τὸν θαυμασμὸν τῶν βλακῶν ποῦ τὸν περιστοιχίζουν.

— Μά, ποῖον εἶνε τὸ μαρτύριόν του ; . . . Δὲν βλέπω.

— Πράγματι δὲν ἤμπορεῖτε νὰ τὸ ἰδῇτε. Τοῦ ἔδωκα μόνον ἐκεῖνο ποῦ τοῦ ἔλειπε σιτὴ γῆ : τὸ γνῶθι σαυτὸν. Εἰς τρόπον ὥστε τῶρα ἀντιλαμβάνεται ὁποῖος ὑπῆρξε καὶ διὰ τοῦτο ὑποφέρει φρικωδῶς.

Φοβεραὶ φωναὶ μ' ἀφύπνησαν ἀπὸ τὰς σκέψεις, εἰς τὰς ὁποίας μ' εἶχε ρίψει τὸ παράδοξον μαρτύριον τοῦ βασιλέως αὐτοῦ τῆς μόδης, τοῦ τόσον ἀδόξως πεπιωκότος.

— Τί εἶνε αὐτὸς ὁ θόρυβος ;

— ὦ ! ἀφῆστέ τα ! Εἶνε δυὸ «νέα φθασίματα» ποῦ ἔλαβαν τελευταίως.

Εἶδα τότε δύο ἄνδρας, ἐντελῶς γυμνοὺς, τοὺς ὁποίους κατέτρωγαν τὰ μυρμήκια.

— Εἶνε φοβερόν ! . . . Μά, τί εἶχαν κάμει αὐτοὶ σιτὴ γῆ ;

— Ὑπῆρξαν ὁ θαυμασμὸς ἑνὸς κόσμου, τοῦ ὁποίου ἦσαν τὰ εἶδωλα, ὁ ἓνας γὰρ τὴν ἀπέραντον περιουσίαν του καὶ ὁ ἄλλος γὰρ τὴν ἐκθαμβωτικὴν δόξαν του. Ὁ πρῶτος ἦτιον ἓνας τραπεζίτης καὶ ὁ δεύτερος ἓνας κατακτητής. Λοιπὸν ὁ τραπεζίτης εἶχε τόσον ἄσχημα ἀποκτήσει τὴν περιουσίαν του, ὅσον καὶ ὁ κατακτητής τὴν δόξαν του. Τοὺς κατεδίκασα, καθὼς βλέπετε, εἰς τὸ ἴδιον μαρτύριον, καθόσον νομίζω ὅτι εἶνε ἐπίσης ἐγκληματικὸν νὰ θεμελιώνῃ κανεὶς τὴν δόξαν του ἐπὶ τῶν πτωμάτων τόσων χιλιάδων πτωχῶν ὑπάρξεων, ὅσον καὶ τὴν περιουσίαν του ἐπὶ τῆς καταστροφῆς ἄλλων τόσων ἀνοήτων !

Ἐμείνα μερικὰς στιγμὰς σκεπτικός, συλλογιζόμενος τὴν πι-

καὶ αὐτὴν ἀλήθειαν, ὅτι δηλ. οἱ ἄνθρωποι προσφέρουν εὐ-
χαρίστως τὴν ἐκτίμησιν, τὸν θαυμασμόν, τὸ σέβας των, εἰς
ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ὅλη ἡ ἀξία συνίσταται μόνον εἰς τὸ
να ἀπατῶσι καὶ νὰ ἐμπαίξωσι τοὺς ἰδίους θαυμασιὰς καὶ κό-
λως των . . .

Ἐπειδὴ ἡ ὥρα εἶχε παρέλθει καὶ ἔπρεπε ν' ἀνέλθω ἐκ νέου
εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, γὰρ κάποιον ραντεβοῦ ποῦ εἶχα
εἰς τὸ Σκαῖτιν-Πάλας (μέρος ποῦ ἀρκετὰ σᾶς ὑποδεικνύει τὸ
εἶδος τοῦ ραντεβοῦ) ηὐχαρίστησα τὸν κ. Σατὰν διὰ τὴν εὐ-
γενῆ φιλοξενίαν του, ὑποσχεθεὶς αὐτῷ νὰ ἐπανέλθω εἰς πρῶ-
την εὐκαιρίαν.

— Ἐπεσκέφθημεν, μοῦ εἶπε, τὴν πινακοθήκην τῶν ἀνδρῶν.
Ὅταν ἐπανέλθετε, ἡ κυρία Σατὰν θὰ σᾶς δείξῃ τὴν πινακο-
θήκην τῶν γυναικῶν, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ περισσότερον ἐν-
διαφέρουσα.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Σατὰν μὲ συνώδευσαν μέχρι τοῦ
κατωφλίου τοῦ ἀνακτόρου των.

Ἐν τούτοις, ἐνῶ ἐβαίνομεν πρὸς τὴν ἔξοδον, ἠρώτησα :

— Τὰ κτήματά σας, κύριε Σατὰν εἶνε γεμᾶτα. Νομίζει
κανεὶς πῶς ὅλοι οἱ νεκροὶ ἔδωκαν ἐδῶ ραντεβοῦ. Τότε ὁ πα-
ράδεισος θὰ εἶνε κενός ;

Ὁ Σατὰν ἐμειδίασε πονήρως καὶ μοῦ ἀπεκρίθη :

— Κενός ; Ὅχι ἐντελῶς, ἀλλὰ ὀλίγον τοῦ μένει γὰρ νὰ
εἶνε. Δὲν μοῦ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τὸν
παράδεισον. Ἡ εἴσοδος, καθὼς ξεύρετε, μοῦ εἶνε ἀπηγορευ-
μένη, ἀλλὰ ἡμπορῶ νὰ σᾶς τὸν δείξω ἀπὸ μακρὰν.

Ἐκτύπησε τὸ ἔδαφος μὲ τὴν μαγικὴν του ράβδον καὶ ἕνα
θαυμάσιον πανόραμα ἐφάνη στὰ μάτια μου : ἀπέραντοι ἥλιο-

φώτιστοι κῆποι ἐπεκτείνοντο ἐνώπιόν μου. Ἀνάμεσα σιτὴ χλόη
ἔτρεχαν ρυάκια μὲ κρυστάλλινα νερά καὶ οἱ ἄγγελοι πετοῦσαν
εἰς τὸ παρθένον γαλάζιο χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ἐγγίζοντες, μὲ
τὴν ἄκραν τῶν χρυσῶν περῶν των, λουλούδια κάθε χρῶ-
ματος, τῶν ὁποίων ἡ λεπτὴ εὐωδία ἤρχετο μέχρις ἐμοῦ.

Ὅταν ἀνέκνυσα ἀπὸ τὸν θαυμασμόν μου, ἠρώτησα :

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ ὥραϊα, ἀλλὰ οἱ ἐκλεκτοὶ ποῦ εἶνε ;

Ὁ Σατὰν ἐξήπλωσε τότε τὸ χέρι του καὶ ἀκολουθῶν τὴν
διεύθυνσιν τοῦ κινήματός του, εἶδα σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς χλόης,
ἀκίνητον, περιστοιχισμένον ἀπὸ Χερουβείμ, ποῦ τοῦ ἔκαμαν
στεφάνη ἀπὸ ποικιλόχρωμα λουλούδια, ἓνα μικρούτσικο
ἀνθρώπακι.

Ἐκύτταξα μὲ σεβασμὸν τὸν ἐκλεκτὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶχε
τὸ διπλοῦν προτέρημα νὰ κατέχη τὴν ὑπερτάτην εὐτυχίαν,
χωρὶς νὰ τὴν μοιράζεται μὲ κανένα ἄλλον.

Καὶ πρὸ τοῦ θεάματος τούτου, ἀνέκραξα :

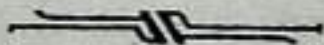
— Ποῖος, λοιπόν, ὑπῆρξες, εὐτυχῇ προνομιοῦχε, διὰ ν' ἀ-
νέλθης τόσον ὑψηλὰ χωρὶς νὰ σταματήσης καθ' ὁδόν ;

Εἰρωνικὸς γέλως ἀντήχησε καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Σατὰν ἀπήν-
τησε :

— **Παραλυτικός, τυφλὸς καὶ κωφάλαλος !**

Τέτε ἐδοκίμασα μιὰ μεγάλη λύπη· κάθε ἐλπίς ἐχάνετο γιὰ
μένα. Ἐνόησα ὅτι δὲν εἶα πῆγαινα ποτε σιτὸν παράδεισο . . .

N. ΧΑΡΗΣ

Ἐκεῖνη.

— Νὰ φύγωμε, ἀγάπη μου, νὰ πᾶμε μακρὰ, πολὺ μακρὰ, πολὺ
μακρὰ. Στὸ Βόρειο Πόλο.

Ἐκεῖνος.

— Ἀδύνατον, ψυχὴ μου, θὰ μᾶς ἀνακαλύψουν.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Διὰ τὸν φιλάργυρον ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη, ὅτι εἶνε ἄνθρωπος οἰκονόμος. Πλάνη! Ὁ φιλάργυρος εἶνε σπάταλος, ἐκεῖ ποῦ δὲν πρέπει.

Νομίζουν πῶς τρώγει ὅπως ὁλος ὁ κόσμος. Ψεύματα· ἀντὶ φαγητοῦ καταβροχθίζει τὰ χρηματιστικὰ δελτία.

Ὅταν πλαγιάζῃ, δὲν κοιμᾶται, καὶ τὰ ὄνειρά του εἶνε αἰνιγματώδη.

Ἡ φιλοδοξία του συνίσταται εἰς τὸ νὰ γδύνη τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ ντύνεται ὁ ἴδιος.

Ὁ φιλάργυρος ζητεῖ ἐρωμένην μὴ παντρεμμένην, γιὰ νὰ μὴν τοῦ στοιχίζῃ τίποτε.

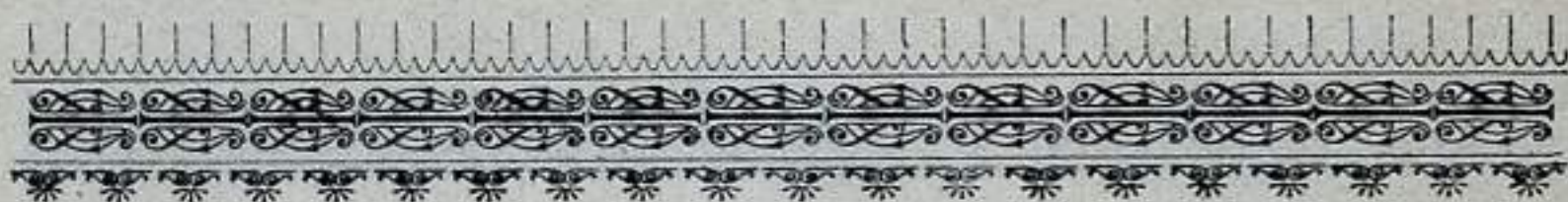
Ἐλλείψει παντρεμμένης ἀπευθύνεται εἰς τῆς κοκόττες . . . μὲ ἐκπτωτίν. Πολλάκις μάλιστα ζητεῖ περισσότερους σκόντο, λαμβάνων καρνὲ συνδρομῆς. . .

Ὅταν ἐπὶ τέλους νυμφεύεται ὁ φιλάργυρος, μὴν νομίσετε πῶς πέρνει μὴ γυναῖκα. Πέρνει ἓνα σακκί, διότι εἰς τὴν θέσιν τῆς καρδιᾶς του δὲν ἔχει παρὰ ἓνα καρνὲ ἀπὸ τσέκ.

Καὶ σὲ τέτοιον σημεῖον φθάνει ἡ φιλαργυρία του, ὥστε, γιὰ νὰ μὴν ξοδεύσῃ χρήματα, ἐπιτρέπει εἰς τὴν γυναῖκά του νὰ περπατῇ . . . γυμνή . . .

Ο ΒΟΥΛΕΒΑΡΔΙΕΡΟΣ

Ο ΣΕΜΝΟΤΥΦΟΣ

Τὸν συναντᾶτε παντοῦ. Εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰ σπήτια, ποῦ συχνάζετε. Παντοῦ. Εἶνε ὁμιλητικώτατος, καὶ πολὺ χαρῖεις μάλιστα· θὰ ᾔτο δὲ ὁ θελκτικώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἂν δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα : εἶνε σεμνότυφος.

Ὅπου καὶ ἂν σταθῇ ὁ σεμνότυφος θὰ προσπαθήσῃ νὰ εὔρῃ κάποιον θέμα γιὰ ν' ἀναπτύξῃ τὰς περὶ σεμνοτυφείας ιδέας του. Ἀλλοίμοιον δὲ εἰς ἐκεῖνον ποῦ θὰ θελήσῃ νὰ τὸν ἀντικρούσῃ. Πάει, τελείωσε ! Κατ' αὐτόν, ἄνθρωπος ποῦ δὲν εἶνε σεμνότυφος, εἶνε ἔκφυλος ! !

Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε, ὅτι ὁ σεμνότυφος δὲν πηγαίνει στὸ θέατρο, παρὰ ὅταν παίζουν ἔργα ἐλαφρά. Ὅταν ἰδῇ σὲ κανένα πρόγραμμα ὅτι δίδεται **δουαρὲ νουάρ**, ἀμέσως τρέχει εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ θεάτρου καὶ κλείει ἓ αν ἀριθμόν, ποῦ νὰ βρίσκεται πλησίον εἰς τὴν σκηνήν. Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ σεμνοτύφου ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς φιλολογικὰ ἔργα : **Φροῦ - Φροῦ, Φέν-δὲ Σιέκλ, Contes Drolatiques, L'école du Vice, Le Nu au Salon** καὶ ἄλλα τοῦ αὐτοῦ εἶδους.

Καὶ ὅμως εἶνε σεμνότυφος ! Τὸ διακηρύττει μ' ὁλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του !

Ἐγνώρισα κάποιον σεμνότυπον, ὁ ὁποῖος μ' ἐκαυτηρίαζε
ἐπειδὴ γράφω ὀλίγον ρεαλιστικά.

— Δὲν κάνεις καλά! — μοῦ ἔλεγεν ἀκόμη προχθὲς — μέ-
τὰ γραφόμενά σου ἤμπορεῖς νὰ διαφθείρης τὴν κοινωνίαν.

— Θὰ προσπαθήσω ν' ἀκολουθήτω τὰς συμβουλὰς σου —
τοῦ ἀπῆντησα. — Σ' ἀφήνω τώρα, γιὰτὶ βιάζομαι. Πάγω
στὸ γραφεῖο νὰ μεταφράσω αὐτὸ τὸ νέον ἔργον.

Καὶ τοῦ ἔδειξα ἓνα βιβλίον ποῦ κρατοῦσα.

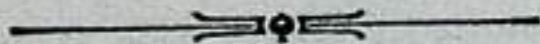
— Καὶ τί ἔργον εἶνε αὐτό; μ' ἠρώτησε περιέργως.

— «*Les delices de l'amour charnel*».

— Ἄχ! φίλε μου, θὰ μ' ὑποχρεώσης πολὺ ἂν μοῦ τῶδι-
νες νὰ τὸ διαβάσω! . . . Θὰ σοῦ εἶμαι εὐγνώμων!

— !!!

Ὁ Βουλεβαρδιέρος.

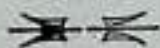

ΖΗΛΟΥΣΙΑ

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς ἐρωμένης πρὸς ἐρωμένον :

« . . . Χρυσό μου, ξεύρεις καλά, ποῦ συχαίνομαι τὸ χοῖμα, ἀλλ'
ἐὰν σὲ ζητῶ, τὸ κάμω γιὰτὶ φοβοῦμαι πολὺ μήπως τὸ ἔξοδεύεις
μ' ἄλλες γυναῖκες! . . . »

ΝΙΚ.

Ἡ δεσποινίς. — Γιὰτὶ τέτοια κατεδασμένα μοῦτρα, Μίννα, σήμε-
ρα, ἀφοῦ χθὲς τὸ βράδυ οἱ κύριοι σοῦ ἔδωσαν καλὸ πουργμποάρι;

Ἡ ὑπηρέτρια. — Ἄ, μπᾶ, δεσποινίς, σχεδὸν τίποτε.

— Εἶναι δυνατόν! Ἀλλ' ὁ ἀρραβωνιαστικός μου βέβαια θὰ σοῦ
ἔδωσεν ἀρκετά;

— Κι' αὐτὸς τίποτε. Μόνον ἓνα φιλί.

ΖΗΛΕΙΑ!!

Γύρω στο μικρό τραπεζάκι, γαρνιρισμένο από τὰ χλωμότερη λουλούδια, ἡ Κκίτη καὶ ἡ Νέλλη, — πρῶτες ἐξαδέλφες, μὰ περισσότερο φιληνάδες — ἔπιναν τὸ καφὲ ὦ-λέ των.

Ἐξαφνα ἡ Κκίτη λέγει στὴν Νέλλη :

— Πρόσεξε, καϋμένη, χύνεις τὸ γάλα ἐπάνω σου.

Ἡ Νέλλη, πειραχθεῖσα, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ ἰδῇ ποῦ ἐλερώθηκε.

— Δὲν φταίγω ἐγὼ ἀνελρώθηκα . . . Το στῆθός μου εἶνε τόσο μεγάλο, ποῦ ἐξέχει σὰν μπαλκόνι . . . Δὲν πιστεύω πῶς εἰμπορεῖς νὰ εἰπῇς τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν ἐχυτόν σου. Σ' ἐσένα ἀνυχθῇ τὸ γάλα θὰ πέσῃ ἔξω κατὰ γῆς.

— Καὶ μ' αὐτὸ τί ἐννοεῖς ! Θέλεις νὰ εἰπῇ; πῶς εἶμαι λιγνὴ σὰν κόριζα χειμωνιάτικη ;

— Νομίζω.

— Αὐτὸ εἰμποροῦμε νὰ τὸ δοῦμε.

— Ἄν θέλῃς, κάνουμε τὴν δοκιμὴ.

Καὶ γλήγωρα, σὰν νὰ τῆς ἐτσάμπητε κουνοῦπι, ἐτινάχθησαν ἀπὸ τὴν θέσι των καὶ ἐπλητίασεν ἡ μία τὴν ἄλλην γιὰ νὰ ἰδοῦν περὶ ἐκ τῶν δύο ἥτον εὐσωμοτέρα.

— Ὁχι. Φβοῦμαι μήπως μὲ γελάς. — Ἐχω μὲν ἰδέα : πᾶρε τὸ φλιτζάνι σου καὶ ἔλα.

Ἡ Νέλλη ἠκολούθησε τὴν Καίτη. Ἐμβῆκαν εἰς τὸ δω-
ατίον των καὶ ἔβησαν ἀπὸ μέσα τὸν σύρτη.

Ἀπ' ἔξω ἀκούεται τὸ τσαλάκωμα μεταξωτῶν μισοφο-
ρῶν. Κάμποσο ψιθυρίζουν, χωρὶς νὰ γελοῦν, καὶ ὕστερα με-
τωνὴ ποῦ νὰ διακρίνεται;

— Γεὺ κύτταξε, λέγει ἡ Καίτη, δὲν σχηματίζει κανένα
κενόν . . .

— Ἐμένα ὁμως δὲν με χωρεῖ, ἀπήντησεν ἡ Νέλλη. Θὰ
σχοιθῇ ἂν ἐπιμένω.

Ἄν στὴ θέσι τοῦ κλειδιῦ ὑπῆρχε στὴ κλειδαρότρυπα
κανένα ἀδιάκριτο μάτι, θὰ ἔβλεπε δυὸ ζευγάρικ μπράτσα
γυμνά, χεῖνάτα νὰ κινουῖνται γεὺ νὰ σφίξουν τῆς κορδέλης
τῶν ἀνταλλαγέντων κορσέδων, πρὺ θὰ ἐχρησίμευαν ὡς ἐλλα-
νόδικος ἐπιτροπὴ γεὺ τὸ μέτρημα τοῦ ὄγκου τοῦ στήθους
τῶν δύο πρώτων ἐξαδέλφων—μὰ περισσοτέρων φιληνάδων...

ΣΟΚ...

ΒΩΒΗ ΕΥΓΛΩΤΤΙΑ

Μία μοδιστροῦλα παντρεύτηκε μ' ἓνα ὑπάλληλον ἐμπορικοῦ.

Μετὰ κάμποσες ἡμέρες ὁ διευθυντὴς τῆς μοδιστροῦλας τὴν ἐρωτᾷ:

— Ἐ, λοιπόν, πῶς τὰ πᾶτε;

— Εἴμεθα μαλλωμένοι. Εἶνε μὲν ἑβδομάδα τώρα ποῦ δὲν μι-
λιούμαστε.

— Διάβολε! Καὶ αἱ . . . ἀνάγκαι . . . τῆς καρδιάς;

— Χωρὶς νὰ ὁμιλοῦμε!

Ω! ΟΙ ΒΛΑΚΕΣ!...

[Σιὸ σπῆτι τῆς κυρία; Ὀλουτουκόσμου. Εἶνε ἡ μέρα τῆς κυρία; Ἀλλὰ πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας τῶν ἐπισκεπτῶν, ἦλθεν ὁ νεαρὸς Σαχλίδης, ὁ ὅποιο; κορτεζάρεϊ τὴν οἰκοδέσποιναν. Ἡ κυρία εἶνε 30 ἐτῶν, ὁ δὲ νεαρὸς ἱππότης μόλις 18].

Σαχλίδης. — Λοιπὸν ; ; . . .

Κα Ὀλουτουκόσμου. — Ὅχι, ὅχι, ὅχι ! Σοῦ εἶπα νὰ ἔρ-
χῃσαι ὅτο θέλεις σπῆτί μου, ἄι αὐτὸ σ' εὐχαριστῇ . . . Θὰ εἴ-
μεθα πάντοτε, καλοὶ φίλοι . . . Ἀλλὰ τίποτε περισσότερο ἀπ'
αὐτό ! . . .

Σαχλίδης (παρακλητικῶς). — Γιχτί ;

Κα Ὀλουτουκόσμου. — Σοῦ τὸ εἶπα χίλιες φορές. Ἄν
ἀπατήσω τὸν ἄνδρα μου, καὶ ἂν τὸ μάθῃ, εἶνε ἄξιος νὰ με
σκοτώσῃ . . . Ἄ ! εἶνε πολὺ ζηλιάρης ! . . . Μπορεῖ νὰ μοῦ
κόψῃ τὸ λαιμὸ . . . ἢ τὸ χαρτζιλίκι.

Σαχλίδης. — . . .

Κα Ὀλουτουκόσμου. — Κι' ὕστερα, τί θέλεις νὰ κάμω
μ' ἓνα νέο σὰν κ' ἐσένα ; . . . Στὴν ἡλικία σου, δὲν γνωρί-
ζουν ἀκόμη καλὰ τὴ γυναῖκα γιὰ . . . νὰ ξεύρουν τί τῆς
ἀρέσει . . .

Σαχλίδης.— . . . (καὶ μὲ τὸ μαντήλι τοῦ σφογγίζει τὸ κα-
θίδρον μέτωπόν του.)

Κα 'Ολουιουκόσμου (μὲ λύπη ποῦ βλέπει τὸ μαρτύριον
τοῦ νέου).—Θέλεις τίποτε, μικρέ μου ; . . . Ἐνα σιρόπι ; . . .
μερικὰ μπομπόνια ; . . . Ἐκεῖ ἐπάνω στὸ τραπέζακι ὑπάρ-
χει ἓνα κουτί γεμάτο . . . Πᾶρε ὅσα θέλεις . . . πᾶρε γιὰ νὰ
δώσης καὶ στὴν μικρότερη ἀδελφή σου.

Σαχλίδης (ξεσπάνων). — "Α ! κυρία ! . . . φθάνει πλέον !
Μὴν πληγώνετε ἔτσι τὴν καρδιὰ ἐνὸς ἀνδρός !

Κα 'Ολουιουκόσμου.—Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄνδρας.

Σαχλίδης.—Ἄν δὲν εἶμαι ἄνδρας, τότε τί εἶμαι ;

Κα 'Ολουιουκόσμου. — Ἐνα μωρό.

Σαχλίδης. — . . .

Κα 'Ολουιουκόσμου.—Γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς ἄνδρας, πρέπει
νὰ ἔχῃ κάπως ζήση . . . Νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ προλαμβάνῃ τὸς
ἐπιθυμίας τῶν γυναικῶν . . . Νὰ . . . ἂν σοῦλεγα, λόγου χά-
ριν, πῶς μ' ἀρέσει πολὺ ἓνα βραχιόλι, τί θὰ ἔκαμες ; . . .

Σαχλίδης (ὑπερηφάνως). — Θὰ ἔτρεχα νὰ σᾶς τ' ἀγο-
ράσω.

Κα 'Ολουιουκόσμου (ἀκτινοβολοῦσα). — Ἀλήθεια ; . . .
"Ω ! ἂν εἶνε ἔτσι, εἶσαι ἓνας σωστὸς ἄνδρας . . . (ἐρωτοτρό-
πως). Ἐλα, κάθησε τώρα κοντά μου . . .

ΣΟΚΙΝ.

Ἡ κυρία.—Κάθε Δευτέρα, ποῦ ἔρχετε ὁ παπουτοῆς μὲ τὸν λογα-
όν, κάθεται μιὰ ὥρα στὴν κουζίνα καὶ σαλιαρίζει μαζύ σου.
Αὐτὰ θέλω νὰ παύσουν πιά.

Ἡ ὑπηρέτρια.—Τότε πληρώστέ τον, κυρία, νὰ μὴ ξανάρθῃ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, Η ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ Ο . . . ΦΙΛΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ὁ Κύριος, 50 ἐτῶν.—Ἡ Κυρία, 30 ἐτῶν.

Ὁ Φίλος, 32 ἐτῶν.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Πρὸ τοῦ ζυθοπωλείου Γιάννη, ὅπου ὁ Φίλος ἔκανε τὸ σουπὲ εἰς τὸν Κύριον καὶ τὴν Κυρίαν, τοὺς ὁποίους συνήνησεν εἰς τὸ θέατρον. Ἡ Κυρία, ἑλαφρῶς στὸ κέφι, στηρίζεται εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Φίλου. Ὁ Κύριος εἶνε . . . τύφλα στὸ μεθύσι. Εἶνε ἡ ὥρα 4 τὸ πρωῒ).

Ὁ Φίλος.—Δὲν πιστεύω νὰ βροῦμε ἀμάξι τέτοια ὥρα.

Ἡ Κυρία.—Δὲν πειράζει . . . πηγαίνουμε μὲ τὰ πόδια...

Ὁ Κύριος.—ὦ ! . . . ἐγὼ . . . δὲν πηγαίνω . . . μὲ τὰ πόδια . . . Ὑστερα . . . θέλω ἀκόμη νὰ διασκεδάσω ! . . .

Ἡ Κυρία (στὸν Κύριον).—Τρελλάθηκες ! . . . Ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε τέτοια ὥρα; . . . Δὲν σὲ φτάνει ὅσο διασκεδάσες; . . .

Ὁ Κύριος.—Σοῦ εἶπα : Θέλω νὰ ἐξακολουθήσω τὴ διασκεδάσι . . . Ἄ ! γιὰ-στάσου νὰ ἰδῶ ! . . . (σκαλίζει τὴν τσέπη του). Διάβολε ! ξέχασα νὰ πάρω τὸ κλειδί ! . . .

Ἡ Κυρία.—Περίφημα ! . . . Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; . . . Ποιὸ ξενοδοχεῖο θὰ μᾶς ἀνοίξῃ τέτοια ὥρα . . .

Ὁ Κύριος.—Ἄς πᾶμε στοῦ Φίλου, ἕως ὅτου ξημερώσῃ...

Ἡ Κυρία.—Τί λές, καλέ ! . . . Ν' ἀνήτυχήσουμε τὸν ἄνθρωπο...

‘Ο Φίλος.— Διόλου, κυρία μου . . . Καμμιά ἀνησυχία. Μάλιστα εἰς τὸ σπῆτι ἤμπορεῖτε νὰ κάμετε ἓνα τσαΐ τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ τοῦ περάσῃ τὸ . . . στομάχι.

‘Η Κυρία.— Καὶ τί θὰ ποῦν οἱ γείτονες ;

‘Ο Φίλος.— ὦ ! οἱ γείτονες λείπουν.

‘Η Κυρία.— Ποῦ ;

‘Ο Φίλος.— Εἰς τὴν ἐσχάτην.

‘Η Κυρία.— Ὅλοι ; . . .

‘Ο Φίλος. Ὅλοι ! (ἐκείνη τὴν στιγμὴν περνᾷ ἓνα ἀμάξι. Τὸ φωνάζον, κάθονται καὶ δίδουν εἰς τὸν ἀμαξῶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Φίλου).

ΣΚΗΝΗ Β’.

(Εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Φίλου. Εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ἡ Κυρία ἔχει βγάλῃ τὸ καπέλλο της, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ σ’ ἓνα σπιρτολόγο τὸ τσαΐ τοῦ Κυρίου. Ὁ Κύριος δὲν ξεύρει τί λέγει ἀπ’ τὸ μεθύσι. Ὁ Φίλος προσποιεῖται τὸν ψυχρόν).

‘Ο Φίλος (πρὸς τὸν Κύριον).— Κοιμήσου λιγάκι, φίλε μου, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃς.

‘Ο Κύριος.— Αὔριο τὸ πρῶτ’ θὰ πάγω νὰ πάρω ἓνα ντούς . . . Θὰ ἔλθῃς κ’ ἐσύ . . . Θὰ ἔλθῃ κ’ ἡ γυναῖκά μου . . . Ὅλοι μαζῇ θὰ πάρουμε ἓνα ντούς . . .

‘Ο Φίλος (ὅπως μιλοῦμε σ’ ἓνα παιδί, γιὰ νὰ τὸ καθησυχάσουμε). — Καλά, καλά. Κοιμήσου τώρα . . .

‘Ο Κύριος.— Καὶ ἡ γυναῖκά μου ; . . . Ἐγὼ θέλω τῇ γυναῖκά μου κοντὰ μου.

‘Ο Φίλος.— Ἄ ! αὐτὸ ὅχι, φιλαράκό μου ! Ὅτ’ ἐν τῇ θέσει ποῦ βρίσκεσαι . . . (πρὸς τὴν Κυρίαν). Ἐσεῖς, Κυρία, θὰ ξαπλωθῇτε στὸ κρεβάτι μου, στὸ διπλανὸ δωμάτιο . . .

Ὁ Κύριος.—Κ' ἐσύ ;

Ὁ Φίλος.—ὦ ! Ἐγὼ ἔχω νὰ γράψω.

Ὁ Κύριος (γελῶν κτηνωδῶς).—Μωρὲ σὺ εἶσαι ἓνας ξενύχτης πρώτης ! (πρὸς τὴν Κυρίαν). Βλέπεις, λουλοῦ μου, τὴν καραμπουτζουκλήν ποῦ εἶνε ὁ Φίλος μας ; . . . (δὲν περνοῦν τρία λεπτά καὶ ἀποκοιμᾶται ἐπάνω εἰς τὸν καναπέ, ὅπου εἶχε ξαπλωθῆ).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Φίλου).

Ἡ Κυρία.—Ἀληθινά, θὰ γράψετε, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ξαπλωθῶ ντυμένη στὸ κρεβάτι σας ;

Ὁ Φίλος.—Νομίζω ! Ποῦ θέλετε νὰ πάγω ;

Ἡ Κυρία.—Ἐχετε δίκηο ! Δὲν μπορείτε νὰ κοιμηθῆτε ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα ;

Ὁ Φίλος.—Ἀδύνατον !

Ἡ Κυρία.—Καὶ ὁμῶς δὲν μπορείτε νὰ μείνετε ἔτσι . . .

Ὁ Φίλος (γελῶν). — Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τὸ κρεβάτι μου εἶνε μεγάλο . . .

Ἡ Κυρία (ἀθῶα). — Ἄν εἶνε ἔτσι, τὸ πρᾶγμα ἐξοικονομεῖται . . . Μιὰ βραδυὰ εἰν' αὕτῃ καὶ θὰ περάσῃ ! . . . (μ' ἓνα θελκτικὸ χαμόγελο). Σᾶς προσφέρω τὸ μισὸ τοῦ κρεβατιοῦ σας . . .

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Ὑστερα ἀπὸ μίαν ὥραν).

Ἡ Κυρία.— ;

Ὁ Φίλος.—!

Ἡ Κυρία.—; ;

Ὁ Φίλος.—!!

Ἡ Κυρία.—; ; ;

Ὁ Φίλος.—!!!

.

Ἡ Κυρία (κοκέττα καὶ θελκτική).— Ἀλήθεια ;... μ' ἀγαπούτατε ἀπὸ πολὺν καιρό ; . . .

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

(Εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Εἶνε ἡ ὥρα δέκα τὸ πρωῒ).

Ὁ Κύριος.— Ἀχ ! φίλε μου ! Σοῦ εἶχα χθὲς ἓνα μεθύσι! ...
Μὲ συγχωρεῖς ἂν εἶπα καμμιὰν ἀνοησία . . .

Ὁ Φίλος.— Καλὲ δὲν βαριέσαι !

Ὁ Κύριος (πρὸς τὴν Κυρίαν). — Ἐσὺ τοῦλάχιστον κοιμήθηκες καλὰ ;

Ἡ Κυρία.— Λαμπρά ! Ἐξάσια !

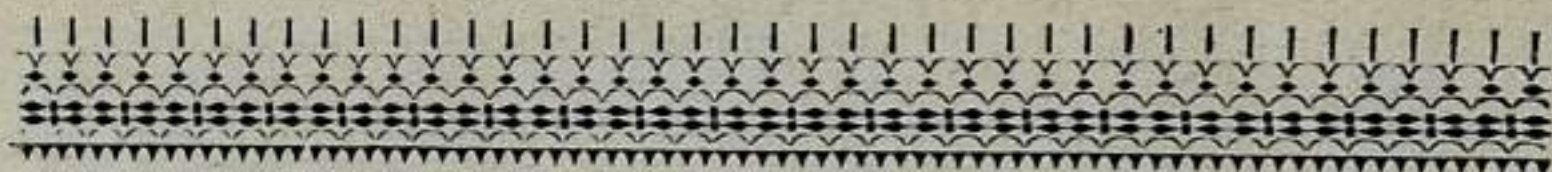
Ὁ Κύριος (πρὸς τὸν Φίλον).— Βλέπεις, φίλε μου ; Ἐγὼ πάντοτε βγαίνω μαζῇ μὲ τὴ γυναῖκά μου . . . Σ' ὅλα μου τὰ γλέντια τὴν πέρνω μαζῇ . . . Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν μένει μόνη στὸ σπῆτι. Κ' ἔτσι εἶμαι βέβαιος πῶς . . . (γελοῦ βλακωδῶς.)

ΣΟΚΙΝ

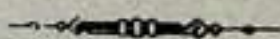

- Μαμά, ἐγὼ σὲ ἀγαπᾶω περισσότερο ἀφ' ὅτι μὲ ἀγπᾶς.
- Μπα, παιδί μου, πῶς σοῦ ἦλθε αὐτὴ ἡ ιδέα ;
- Γιατὶ σὺ ἔχεις δύο παιδιὰ, καὶ ἐγὼ ἔχω μιὰ μαμά.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΦΕΝ-ΝΤΕ-ΣΙΕΚΑ

- Ἀλήθεια.—Λέξις ἄγνωστος εἰς τὰς γυναῖκας.
 Ἀποχωρισμός.—Ταξεῖδι γιὰ τὴν λήθην.
 Γάμος.—Κηδεῖα ὅπου οἱ προσκεκλημένοι γελοῦν.
 Δικηγόρος.—Διώκτης τῆς ἀληθείας.
 Διπροσωπία.—Φκιασίδωμα τῆς ψυχῆς.
 Ἔρως.—Μονόλογος γιὰ . . . δύο.
 Ἔρως.—Τρέλλα τῶν μεθυσμένων.
 Ἐραστής.—Λαθρέμπορος, ὁ ὅποιος θὰ ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ
 νὰ εἶνε ἐνδιαφέρων ἂν εἶχε τεσκερέ.
 Ἐρωμένη.—Ὅταν εἶνε κορίτσι, ὑποκρισία. Ὅταν εἶνε
 ἔγγαμος, συμφέρον.
 Εὔα.—Ἡ πρώτη . . . γυναῖκα τῆς Δημιουργίας.
 Ἡθοποιός.—Γυναῖκα ποῦ παίζει κωμῳδίαν.
 Καρδία.—Ἀντικείμενον πολυτελείας.
 Κλέπτῃς.—Ἐκεῖνος ποῦ πέρνει κάτι καὶ ὕστερα . . .
 τοῦ δίνει.
 Λίμα.—Γλῶσσα γυναικεία.
 Μῆλον.—Ἀπηγορευμένος καρπός.
 Νέα Γυναῖκα.—Ἄνδρας, γένους . . . θηλυκοῦ.
 Ὅρκος.—Τὸ ψεῦδος τῶν ἐραστῶν.
 Πλῆξις.—Ὁ δικηγόρος τοῦ διαβόλου.

Πεθερά. — Θηρίον ἄγριον, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἐξημερώ-
ναι. Ἐν τούτοις εἶνε ζῶον κατοικίδιον.

Συμπάθεια. — Αἰσθημα τοῦ ἀπέκτητε κοιλιά.

Σύμμαχος. — Ἐκεῖνος τοῦ ἔχει τὴν ἀνάγκην μας.

Σελήνη. — Τὸ μόνον φῶς τοῦ δὲν στενοχωρεῖ τοὺς ἔρω-
τευμένους.

Σαχλός. — Κοῦκλα . . . με γένετα.

Τρελλός. — Ἐκεῖνος τοῦ δὲν σκέπτεται ὅταν κ' ἐμᾶς.

Ὑπόσχεσις. — Πράγμα τοῦ δίδεται, χωρὶς ποτὲ νὰ
ἐκπληρῶνεται.

Ὑπερβολή. — Ἡ ἀλήθεια τῶν γυναικῶν.

Φίλημα. — Τὸ ὀρεκτικὸν τῆς ἡδονῆς.

Φίλος. — Ὁ μεγαλείτερος ἐχθρός μας.

Φιληνάδα. — Ἡ γλῶσσα τῆς ἐχίδνης.

Χάδια. — Τὸ ζαχαροπλαστεῖον τοῦ ἔρωτος.

Χείλη. — Τὰ θυρόφυλλα τοῦ παραδείσου.

Χήρα. — Τίτλος ὁπερέττας.

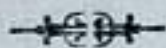
Χωρισμός. — Ὁ φυσικὸς καρπὸς τοῦ γάμου.

Ψεῦδος. — Κάθε λέξις τοῦ βγαίνει ἀπὸ γυναικεῖον στόμα.

Ἀλεξανδρινός.

— Ἐγύρισα ὅλον τὸν κόσμον, κυρία, ἀλλὰ θὰ τὸ πιστεύσεις, ὅτι
δὲν εὗρήκα περισσότερον ἀπὸ δύο ὥραϊες γυναῖκες!

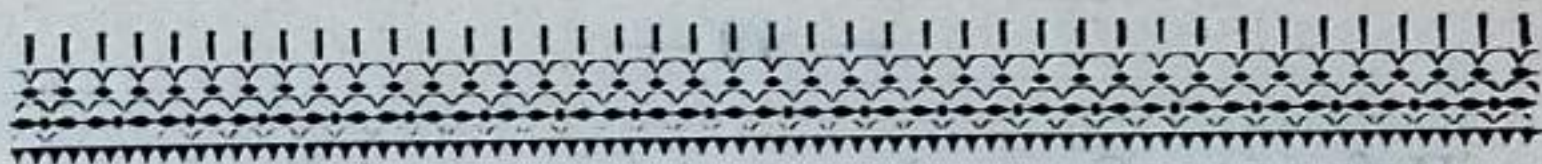
— Ἀλήθεια; Καὶ ποιά ἦταν ἡ ἄλλη λοιπόν;

Ἡ κυρία. — Κατὰ τὴν διαμονήν μου εἰς τὴν ἐξοχὴν ἔβγαινον ὁ
κύριος ἔξω τὰ βράδια;

Ἡ ὑπηρέτρια. — Ὁχι, ὁ κύριος ἔμενε κάθε βράδυ μαζί μου.

ΨΕΥΤΡΑ! . . .

(ἐκ τοῦ φυσικοῦ)

— Συγγνώμην!

— Μά, δὲν βλέπετε ἐμπρός σας; Μοῦ ἀφανίσατε τὸ πόδι! . . .

— Σᾶς ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην, κύριε . . . Μπα! μπα! . . . Σὺ εἶσαι, Γιώργο! . . .

— Νίκο! Σὺ!

Καὶ χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὸν κόσμον, ποῦ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν διέσχιζε τὸ Σταυροδρόμι, ἐνηγκαλίσθημεν καὶ ἐφιλήθημεν ἀδελφικώτατα.

Εἶχα γνωρίσει τὸν Γιώργο πρὸ δεκαπενταετίας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐσχετίσθημεν εἰς τὰς ἵπποδρομίας τῆς Ἰβραημίας. Ἐκτοτε συνεδέθημεν μὲ τὴν πειρὸ εἰλικρινῆ φιλίαν.

Εἶχον περάσει μερικὰ ἔτη ἀπὸ τῆς γνωριμίας μας, ὅτε ἐγώ, διὰ λόγους οἰκογενειακοῦς, ἐγκατέλειψα τὴν Αἴγυπτον. Τοὺς πρώτους μῆνας εἶχαμε ἀλληλογραφία. Ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἔπαυσε καὶ αὕτη. Κανείς μας δὲν ἐγνώριζε τί ἐγίνετο ὁ ἄλλος.

— Καὶ τώρα, πῶς ἐδῶ, στὴν πόλιν μας; τὸν ἠρώτησα ὅταν καθήσαμε σ' ἓνα, ἀπομονωμένο τραπεζάκι τοῦ Τοκατλιάν.

— Ἦλθῃ πρὸ δύο ἡμερῶν καὶ σκοπεύω νὰ φύγω μεθ' αὐτοῦ
γὰρ τὸ Παρίσι, ὅπου θὰ ἐγκατασταθῶ ὀριστικῶς.

— Πῶς; δὲν θὰ ἐπιστρέψῃς πλέον στὴν Ἀλεξάνδρεια;

— Ὁχι! Ποτέ!

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως, ὅπου τόσαι
ἀδυναμίες μᾶς συνδέουν, ὁ Γεώργιος κατέστη ὠχροκίτρινος.

Τὸν παρετήρησα καὶ τὸν ἠρώτησα:

— Μά, γιατί; λέγε μου. Τί σοῦ συμβαίνει;

— Τίποτε . . .

— Δὲν εἶναι δυνατόν. Κάτι ἔχεις. Ἐλα, Γεώργιο, πές τα
σ' ἐμένα. Θυμᾶσαι, ἐκεῖ κάτω ἐγὼ ἤμουν πάντα ὁ ἑμπι-
στός σου . . . Λέγε, λοιπόν. Μήπως κανέναν ἀτυχὲς ἔρω;

Καὶ ἀφοῦ ἐδίστασεν ἐπὶ τινὰ λεπτά, ἀπεφάσισε νὰ
μ' ἀπαντήσῃ:

— Συχάθηκά περὶ τὸν τόπον, ὅπου τὴν ἐγνώρισα; . . .
τὴν ψεύτρα . . .

— Ὡχ! ἀδελφέ! Καὶ γι' αὐτὸ ἔφυγες ἀπὸ τὴν Ἀλεξάν-
δρειαν; Εἶσαι ἀνόητος, φίλε μου. Ἐγὼ στὴ θέσι σου
ἐὰν ἤμουν, θὰ ἐζητοῦσα μὴν ἀλλοιώτικη παρηγοριά.
Πρέπει, Γεώργιό μου, νὰ μάθῃς νὰ φιλοσοφῇς στὴ ζωὴ.
Ἀλλέως . . .

— Ἐννοῶ σου! Ἐγὼ φιλόσοφος. Ἀλλά, καθὼς ξεύρεις,
ὁ φιλόσοφος εἶναι πρὸ παντὸς ἄλλου, ἄνθρωπος. Ἐχει καὶ
αὐτὸς τὰς ἀδυναμίας του.

— Λοιπόν, λέγε με, πῶς τὴν ἐγνώρισες; Εἶμαι περίεργος
νὰ μάθω.

Καὶ εἰς τὸ δεύτερον ποτῆρι τῆς μπίρας, ὁ Γεώργιος ἤρχισε
τὴν ἱστορίαν του.

Ἦτο ἓνα χλιαρὸ ἀπόγευμα τοῦ Νοεμβρίου. Ἐπῆγα σπῆτι-
των γιχ νὰ ἰδῶ τὸν μπαμπᾶ της, μὲ τὸν ὁποῖον εὐρι-
σκόμεθα εἰς ἐμπορικὰς σχέσεις. Ἡ ὑπηρέτρια μὲ εἰσήγαγε
στὸ μικρὸ σαλόνι, ὅπου συνήθως ἐδέχοντο τοὺς πολὺ σχε-
τικούς φίλους. Στὸ σαλόνι εὕρισκετο ἐκείνη μόνη καὶ
ἔπαιζε πιάνο. Ὅταν μὲ εἶδε ἔταυσε, καὶ ἀποῦ μ' ἔσφιξε
τὸ χέρι, μοῦ εἶπε :

— Ὁ μπαμπᾶς δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἄν θέλετε
νὰ τὸν περιμένετε λιγάκι.

Ἐψιθύρισα μερικὰ κομπλιμέντα καὶ ἐκάθισα.

Ἦτον ἡ πρώτη φορὰ ποῦ εὕρισκόμεθα μόνοι. Δὲν ξεύρω
τί εἶχα πάθει. Ἀλλὰ κάποια στενοχωρία μὲ κατέλαβε. Καὶ
γιὰ νὰ μὴν ἀποδείξω τὴν στενοχωρίαν μου, ὠμίλησα γιὰ
ἀσήμαντα πράγματα, εἶπα πράγματα γιὰ νὰ ζωηρεύσω τὴν
συνομιλίαν. Ἐκείνη δὲν ἀπῆντα. Ἐκάθητο ἄντικρύ μου,
τὸ χαριτωμένο κεφάλι της γυρμένο στὸν δεξιὸ ὦμο καὶ ἐφαί-
νετο ὀνειροπολοῦσα. Ὅταν ἐξήντηλησα πλέον ὅλα τὰ θέματα
τῆς συνομιλίας, ἐσιώπησα.

Καὶ ἡ σκληρὰ σιωπὴ διήρκεσε μερικὰ λεπτά.

Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἐκείνη σήκωσε τὸ κεφάλι της
καὶ εἶπεν :

— Ἀρχισε νὰ σκοτινιάζῃ. Δὲν ἔρχεσθε νὰ καθήσουμε στὸν
καναπέ, κοντὰ εἰς τὸ παράθυρο ;

Ὅταν καθήσαμε καὶ ἐπέρασαν λίγα δευτερόλεπτα, ἐκείνη
μ' ἐκύτταξε μέσα στὰ μάτια καὶ ἔξαφνα μοῦ λέγει :

— Τί θὰ ἐκάμνατε ἂν κάμμι' ἄ γυναικὰ σᾶς ἔλεγε πῶς σᾶς
ἀγαπᾷ ;

— Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἀπῆντητα κατάπληκτος.
Τότε ἤρχισε νὰ γελᾷ, μ' ἓνα γέλωτος ποῦ ἐμυαζε σὰν
ονάτα καὶ ὕστερα ἐπρόσθεσε :

— Οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι οὔτε τολμηροί, οὔτε πονηροί.
Ἐσιώπησε καὶ ὡτὰν νὰ ἤθελε νὰ μὲ τυραννήσῃ ἐπα-
έλαβε :

— Ποτέ σας δὲν ἀγαπήσατε ;

Ὁμολόγητα ὅτι κάποτε εἶχα ἐρωτευθῇ.

— Διηγηθῆτέ μου, εἶπε.

Τῆς διηγῆθην πεζότατα ἓνα παιδικόν μου ἔρωτα. Ἐκείνη,
ἀκούουσά με, ἐφαίνετο σὰν νὰ μὲ ὤκτειρε.

— Ὅχι ! ὅχι ! εἶπεν. Ἔτσι ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τὸν ἔρωτα.
Γιὰ νὰ ὑπάρχῃ ἀληθινὸς ἔρως, πρέπει τὰ νεῦρα νὰ συμπα-
σχουν μαζῇ μὲ τὴν καρδιά. Πρέπει — πῶς νὰ σᾶς εἰπῶ —
ὁ ἔρως νὰ εἶναι ἐπικίνδυνος, φοβερός, ἐγκληματίας, ἂν
θέλετε. Πρέπει τὸ ψέμμα καὶ ἡ ἀπάτη νὰ προστατεύουν
τοὺς ἀγαπωμένους. Ἀγάπη χωρὶς προσκόμματα δὲν εἶναι
ἀγάπη.

Ἐφύσον ὠμίλει μὲ εἶχε πλησιάσει καὶ ἀθέλητα τὸ κεφάλι
τῆς ἀκύμβησε ἐπάνω στὸν ὦμό μου. Ἐγὼ ἔκαμα ἓνα κίνημα.

— Σᾶς τρομάζω ; μοῦ εἶπε γελῶσα πονήρως.

Ἡθέλησα νὰ διαμαρτυρηθῶ. Ἐκείνη τότε μὲ ἐνηγκαλίσθη.

— Ἄν σᾶς ἔλεγα ἐγὼ πῶς σᾶς ἀγαπῶ, τί θὰ ἐκάματε ;

Καὶ προτοῦ νὰ τῆς ἀπαντήσω τὰ χεῖλη — ὦ ! τὰ
κόκκινα ἐκεῖνα χεῖλη — προσεκολλήθησαν μὲ πάθος ἐπὶ
τῶν ἰδικῶν μου . . . ὦ ! ὅποιος δὲν ἠτθάνθη ποτὲ στὸ στόμα
του τὴν φλόγα τοῦ φιλήματος μιᾶς γυναικός, ποῦ εἶναι
ἔτοιμη νὰ παροδοθῇ, ἄς μὲ κατηγορήσῃ . . .

Ἦμουν αὖτρελλός . . . μεθυσμένος . . . Ἀκόμη ἓνα λεπτό
καὶ θὰ . . .

Καὶ μέσα στὸ λαχάνισμα αὐτὸ ἀπὸ τὴν μέθη τῶν φι-
λιῶν, ἐκείνη μοῦ ἔλεγε :

— Σὲ λατρεύω . . .

— Σ' ἀγαπῶ . . . τῆς ἀπαντοῦτα ἀνάμεσά στὰ σπασμο-
δικὰ φιλήματα . . .

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, μὲ τὴν χαρὰν ζωγραφισμένην στὸ
πρόσωπο, ἐπῆγα σπῆτί τω, — ὅχι γὰρ ὑπόθεσι πλέον — ἀλλὰ
γὰρ νὰ τὴν ἴδω.

Ἦμουν ἑτοιμός ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ σαλονιῦ.
Ἀλλὰ κάποιος ψίθυρος μ' ἀνεχαίτισε. Ἐρρίψα μὲτ' ματιὰ
ἀπ' τὸ μισάνοιγμα τῆς πόρτας καὶ εἶδα . . .

Ἐκείνη, ἡ **Ψεύτρα** στὴν ἀγκαλιὰ κάποιου ἄλλου, με-
θυσμένη ἀπ' τὸ χάσις τῆς ἡδονῆς τοῦ ἔλεγε :

— Σὲ λατρεύω . . .

— Τὴν ἄλλη ἡμέρα εἰτοίμασα τὰ μπαούλα μου καὶ ἔφυγα
ἀπ' τὴν Ἀλεξάνδρεια. Εἶχα συχαθῇ τὴν πόλιν ποῦ ἐζοῦσε
κ' **Ἐκείνη**. Πέρασαν τώρα δύο χρόνους. Τὴν ξέχασα . . .
Διότι ὑπάρχουν στιγμαὶ ποῦ νομίζω πῶς τὰ χεῖλη μου καῖνε
ἀκόμη ἀπ' τὴν φλόγα τῶν φιλιῶν της . . .

— Καὶ αὐτὸ θὰ σοῦ περάσῃ. Ἀκουσε, Γιωργό μου. Ὅλοι
στὰ νεύματα μας ἐπεράσαμε τέτοιες μπόρες. Σὲ μερικὸς μάλιστα
ἀπὸ ἡμᾶς αἱ περιπέτειαι ἐνὸς ἐρωτικοῦ εἰδυλλίου ἀφῆ-
καν ἰχνη βαθέα. Ἀλλὰ κι' αὐτὰ μὲ τὸν καιρὸν περνοῦν.
Μοιραίως ἔρχεται μὲτ' ἐποχὴν ποῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν διακρίνει

παρὰ σκεπασμένα ἀπὸ μὲν πυκνὴ ὁμίχλη τὰ ἐπεισόδια τῆς νεότητός του. Σὲ μερικὲς ὥρες, ματαίως προσπαθεῖ ν' ἀναστήσῃ μέσα στὸ νοῦ του τὴν ἀνάμνησιν τῶν πικριῶν, τῶν παθῶν ποῦ τοῦ ἐπλήγωσαν τὴν ψυχὴ. Ἀλλὰ τίποτε· ὅλα διαλύονται, ὅλα χάνονται μέσα στὴ σκιά τοῦ παρελθόντος. Καὶ τότε ἐκπλήσσεται, διότι τόσον εἶχεν ὑποφέρει, τόσον εἶχε κλάψῃ γιὰ πράγματα λησμονημένα, γιὰ πράγματα τελειωμένα...

N. ΧΑΡΗΣ

Δεσποινίς (ποιήτρια).— Κύριε συντάκτα, θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἔδωκα μίαν φορὰν τὸ ὄνομά μου τυπωμένον εἰς τὴν ἑφημερίδα σας.

— Πολὺ προθύμως, δεσποινίς. Περιμένομεν εὐχαρίστως ν' ἀναγράψωμεν τοὺς ἀρραβωνιάς σας.

Ὁ νεαρὸς ἰατρός. — Ἀλλά, Αὐγούστα, εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀναμονῆς ἡ σκόνη εἶνε ἓνα δάχτυλο ἐπάνω στὰ καθίσματα!

Ἡ ὑπηρέτρια. — Καὶ τί φταίω ἐγώ, κύριε Δόκτορ, ἂν δὲν ἔχετε σεῖς πελατεῖαν;

Σμίθ. — Θὰ σᾶς προσκαλοῦσα εὐχαρίστως νὰ φᾶμε, ἀλλὰ δὲν ἔχομε μαγείρισσα.

Τζώνς. — Κ' ἐγὼ θὰ σᾶς προσκαλοῦσα νὰ γευματίσωμε, ἀλλ' ἔχομε μίαν.

ΟΠΟΙΟΣ

ΞΕΝΟ ΛΑΚΚΟ ΣΚΑΒΕΙ...

Ὁ Γεώργιος ἦταν ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ πλουσίου πάπ-
που του, χήρου καὶ χωρὶς ἄλλους κληρονόμους.

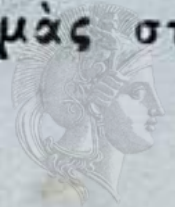
Ἀλλὰ δυστυχῶς γιὰ τὸν Γεώργιο, ὁ παπποῦς δὲν εἶχε
διόλου σκοπὸν νὰ τὰ τινάξῃ, γιὰ κάμποσα ἀκόμη ἔτη τοῦ-
λάχιστον.

Αὐτὸ δυσχεροῦσε πολὺ τὸν Γεώργιο, τόσο μᾶλλον, καθό-
σον, γιὰ νὰ γλεντᾷ, εἶχεν ὑπογράψει πολλὰ γραμματία, τὰ
ὁποῖα, ἂν δὲν ἐπληρώνοντο εἰς τὴν λῆξιν των, θὰ διεμάρ-
τύροντο. Καὶ τότε, ἀντίο, ξενύχτι, μὲ ὠμορφες γυναι-
κοῦλες!

Ὁ Γεώργιος ἦτο πολὺ στενοχωρημένος. Ἡ λῆξις τῶν
γραμματίων ἐπλησίαζε μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα, ἐνῶ ἡ
λῆξις τῶν . . . ἡμερῶν τοῦ πάππου εἶχε τὴν ταχύτητα τῶν
χαριτωμένων μας τράμ.

Ὁ Γεώργιος λοιπὸν ἀπεφάτισε νὰ πάρῃ τὸν παπποῦ του
καὶ νὰ πᾶνε στὴν Ἑλβετία. Ποῖος ξέρεῖ ἂν ἐκεῖ τὸ κλίμα
δὲν θὰ ἀνεπλήρωνε τὸ ἔργον τοῦ χρόνου . . .

Ὅταν ἔφθασαν στὴν Ἑλβετίαν, ὁ Γεώργιος μαζὺ μὲ τὸν
παπποῦ, σχεδὸν κάθε μέρα, ἔκαμαν ἐκδρομὰς στὰ ὑψηλό-

τερα βουνά τῆς χώρας. Ἀνέβηκαν στὸ Λευκὸν Ὅρος. Ἐκεῖ ὁ Γιώργος ἠθέλησε νὰ σκύψη, γιὰ νὰ ἰδῇ κάτω στὴν πεδιάδα. Ὁ παπποῦς ἔσκυψεν ἐπίσης. Ἀλλ' ὁ μὲν Γιώργος κατελήφθη ἀπὸ ἱλιγγον, ὁ δὲ παπποῦς ἀπὸ . . . τίποτε. Καὶ μάλιστα, ἂν δὲν ἐπρόφθανεν ὁ παπποῦς νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸ ροῦχό του, ὁ ἐγγονὸς θὰ κατετάσσετο ἤδη εἰς τὴν χορείαν τῶν νεκρῶν.

Ὁ Γιώργος ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὸ γλέντι ὡς μέσον, ποῦ θὰ ἐπετάχυνε τὸ ταξεῖδι τοῦ παπποῦ γιὰ τὸν ἀληθινὸ κόσμον. Ἀρχισε λοιπὸν τὸ τρανταχτό, τὸ τρικούβερτο γλέντι. Σουπέδες! Ξενύχτι! Γυναῖκες! Ὁ παπποῦς βαστοῦσε γερά. Ἐπινεν, ἔτρωγε, γλεντοῦσε κτλ. χωρὶς καὶ νὰ τὸν πειράξῃ σὲ τίποτε ὁ ἀκατάστατος αὐτὸς βίος.

Τὴν ἐπιούσαν τῶν γλεντιῶν, ὁ Γιώργος ἦτο κατακουρασμένος. Ὁ παπποῦς, τὸυναντίον, ρωτοῦσε τὸν ἐγγονό του, ἂν τὸ ἴδιο βράδυ θὰ ἐγίνετο κανένα μικρογλεντάκι! . . .

Ὁ Γιώργος ἄρχιζε νὰ ἀπελπίζεται, ὅταν αἰφνης τοῦ ἦλθε μιὰ ιδέα :

— Ὁ παπποῦς ἀντέχει σ' ὅλα, ἐσκέφθη. Ἀλλ' εἶμαι πλέον ἢ βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἀνθέξῃ στὴν Λόλα.

Ἡ Λόλα ἦτο μιὰ γυναῖκα ἡφαιστειώδους ἰδιοσυγκρασίας, γνωστὴ εἰς τὸν κόσμον ποῦ ζοῦσε γιὰ τὴν μεγάλη της ἀντοχὴ στὸ ξενύχτι καὶ στῆς τρελλαῖς διασκεδάσεις.

Καὶ ὁ Γιώργος ἔρριψε τὸν παπποῦ του στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Λόλας . . .

Τὸ φάρμακον ἤτο δραστικόν : δὲν εἶχον περάσει τρεῖς μῆνες καὶ ὁ παπποῦς ἀπέθανε.

Ἐπὶ τέλους !

Ἀλλὰ, φεῦ ! προτοῦ νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν του, ὁ παπποῦς τοῦ Γιώργου εἶχε κάμει τὴν διαθήκην του, διὰ τῆς ὁποίας καθίστα ἀπόλυτον κληρονόμον τὴν Λόλα.

Ἀπηλπισμένος, βουτυγμένος στὰ χρέη, ὁ Γιώργος ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ.

Ἀλλὰ τὸ ρεβόλβερ τὸν ἐτρόμαζε. Τὸ κρέμασμα δὲν ἦτο πολὺ καθῶς πρέπει. Ὁ δ' ἐξ ἀσφυξίας θάνατος δὲν ἦτο ποιητικὸς.

Καὶ κατόπιν ὀρίμου σκέψεως, ὁ Γιώργος εὔρεν ἐπὶ τέλους ἓνα τρόπον αὐτοκτονίας περὶ πρωτότυπον καὶ περὶ ὠφέλιμον : Ἐνυμφεύθη τὴν Λόλα !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΣ

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΜΟΥ

Ἐχω ἓνα τρομερὸ ἐλάττωμα, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται : Εἶμαι φοβερὰ τεμπέλης. Δὲν ἐννοῶ νὰ ἐργασθῶ, καθὼς ὅλος ὁ κόσμος, ἔστω καὶ ἂν πρόκηται νὰ κερδίσω [ἐκατομμύρια.

Τί τὰ θέλετε ! Δὲν φταίω ἐγώ. Πταίει... ὁ Πλάστης παῦ μ' ἐπλάσε — ἴσως τὴν Κυριακὴν, τὴν ἡμέραν τῆς τεμπελιᾶς.

Ἀπεφάσισα λοιπὸν ν' ἀσπασθῶ τὸ μόνον τεμπελικὸν ἐπάγγελμα : τοῦ ζητιάνου.

Ναί, ἀλλὰ γιὰ νὰ γείνη κανεὶς ζητιάνος, πρέπει νὰ εἶνε σακάτης. Ἀλλὰ τί εἶδους σακατλήκει;... Κουτσός;... ὦ! ὄχι! Ἐτσι δὲν ἤμπορῶ νὰ πέρνω τὸ κατόπι τῆς ὁμορφῆς γυναικοῦλες.

Κουλός;... Στραβός;...

Δὲν ἤξευρα τί νὰ κάνω. Ἐπῆγα σ' ἓνα γραβαρίτην, πρόεδρον τῆς ἐταιρίας τῶν ζητιάνων καὶ μ' ἔδωσεν ἓνα πιστοποιητικὸν... βουβαμάρας. Ἐνας ζωγράφος ἔβαλε δλὴ τὴν τέχνην του γιὰ νὰ μὲ ζωγραφίσῃ μιὰ πλάκα μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :

« Ἐλεήσατε, κυρίαι μου, ἓνα πτωχὸ βουβό ».

Ἀλλὰ, κατὰ λάθος, εἰς τὴν πλάκα ποῦ μ' ἔδωκαν ἀντὶ τῆς λέξεως «βωβός» ἐγράφη ἡ λέξις ακωφός».

Τὸ λάθος αὐτο τὸ ἀντελήφθην ἀργότερα.

Ἐπέρασα λοιπὸν τὴν πλάκα στὸν λαιμό μου καὶ ἐπῆγα νὰ σταθῶ ἔμπρὸς στὴν πόρτα τοῦ Μπὸν-Μαρσέ. Χωρὶς νὰ ἔχω τὸ ὕψος τῶν δανδῆδων, ποῦ καταμετροῦν τὴν Μεγάλην Ὀδὸν τοῦ Πέραν, ἐν τούτοις εἶχα ντυθῇ μὲ κάποια σχετικὴ κομψότητα. Πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δίδουν μιὰν εἰκοσάρα στοὺς ζητιάνους, ποῦ εἶνε ντυμένοι καλὰ. Καὶ δὲν δίδουν οὔτε μιὰ πεντάρα σ' ἐκείνους, ποῦ δὲν ἔχουν καλὰ ροῦχα. Ἐτσι εἶν' ὁ κόσμος.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἡ εἵπραξις ἦτο θαυμασία. Δὲν ζητοῦσα ἀπὸ κανένα τίποτε (διάβολε! ἤμουνα βουβός). εἰσέπραττα τὸ χρῆμα, χωρὶς καὶ νὰ πῶ «εὐχαριστῶ» (διὰ τὸν ἴδιον λόγον καὶ ἀνωτέρω).

Ἐνα βράδυ — θὰ ἦταν ἡ ὥρα 7 — ἀφοῦ εἰσέπραξα ἀπὸ μιὰ γρη῏α γυναῖκα, μιὰ δεκάρα, σηκώθηκα νὰ φύγω. Τὴν

Ίδια ὥρα περνοῦσε ἓνα τράμ. Ἡ γρηᾶ ποῦ μεῦδωτε τὴν δεκάρα, ἔτυχε νὰ βρεθῇ ἐκείνη τὴν στιγμὴν κοντά μου.

— Πρόσεξε, καλέ μου ἄθρωπε, μ' ἐφώναξε μέσα στ' αὐτί, σύρουσά με συγχρόνως ἀπὸ τὸ μανῖκι. Πρόσεξε! ἔρχεται ἓνα τράμ.

— Ἐννοια σας, κυρά μου, τ' ἄκουσα... ἀπήντησα.

— Πῶς ; ; τ' ἄκουσες ; ...

— Βεβαίως !

— Μά, ἡ πλάκα σου λέγει πῶς εἶσαι κουφός !

— Ἡ πλάκα μου λέγει τέτοιο πρᾶγμα ; Ἄ ! εἶνε λάθος... εἶνε λάθος. Δὲν εἶμαι κουφός, εἶμαι βουβός.

— Πῶς ; ; πῶς εἶσαι... βουβός ; ; ;

— Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου !

— Εἶσαι βουβός καὶ ὁμιλεῖς ; ; ;

Ἡ γρηᾶ παρ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις μου, ἐδυσκολεύετο νὰ μὲ πιστεύσῃ. Ἐν τούτοις ἀπήτησε νὰ τῆς ἐπιστρέψω τὴν δεκάρα της. Ἐπειδὴ ἤμOUNA... βουβός δὲν τῆς ἀπήντησα. Ἐκείνη ὁμως ἐπέμενε. Ἐπειδὴ ὁμως ἤμOUNA καὶ... κουφός, δὲν ἄκουσα. Καὶ ἔφυγα...

Ὑστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν γκάφα, ἀπεφάσισα ν' ἀλλάξω ἐπάγγελμα καὶ ἔγεινα... δημοσιογράφος.

Ο ΒΟΥΛΕΒΑΡΔΙΕΡΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Σόλωνος Γεωργιάδου.

Σόλων Γεωργιάδης. Ἰωάννης Α. Χατζόπουλος. Saint Agnau.
Μαργαρίτα Κοκκίνη. Μητῆς Θήμογλους. Γεράσιμος Χατζόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γεωργίου Κ. Βιτθέντρου.

Σ. Μ. Μουσουρούλης. Νικόλαος Γρηγοριάδης. Νικόλαος Κιτσίνης. Νικόλαος Βικέλας. Μιχαὴλ Βρετός. Ἰωάννης Ἀθανασιάδης. Auguste J. Melandre. Βίκτωρ Δεκαβάλλας. Ἰωάννης Ἀλευρόπουλος. Μιχαὴλ Μακρίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νεοκλέους Οἰκονομίδου.

Ἡρακλείδης. Γρηγόριος Παπαδόπουλος. Νεοκλῆς Οἰκονομίδης. Εὐτυχία Βαμβακοῦ. Μυρσίνη Κωνσταντοπούλου. Μαρία Μωραϊτίνη.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀνδρονίκου, ἱατροῦ.

Ἀλέξανδρος Σταυρίδης. Ἀλέξανδρος Νεγρεπόντης. Ἀντώνιος Κρητικός. Χρ. Α. Γιόκας Κ. Ἀλευράς. Γ. Ἀνδρόνικος. Γ. Πάπης. Μ. Πετσάλης. Κ. Βουτυράς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κωνσταντίνου Παπαδοπούλου.

Ἀπόστολος Θεολόγου. Ἰωσήφ Αὐθεντόπουλος. Βασίλειος Δ. Βαφόπουλος. Ν. Χάκογλους. Δ. Βλάχος. Ἀβραάμ Ἀραϊζόπουλος.

Μάριος Μαρκουῖζος. Ἰωάννης Κυριακίδης. Μιλτιάδης Δ. Βασιλειάδης. Κωνσταντῖνος Μακασταρίδης. Ἰωάννης Ἀναστασιάδης. Στέφανος Γιαννόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Ἀλεξάνδρου Πορφυροῦ.**

Ἀλέξανδρος Πορφυρός. Φρανκοῦλα Συμπάρα. Παναγιῶτα Κεφάλα. Ἰωάννης Χ. Ἰωαννίδης. Ἰωάννης Πετρίδης. Δημήτριος Γαβριήλ. Χατζῆ Ἰορδάνης Δαλαηλίδης. Χατζῆ Μιχαήλ Μπαράσογλου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Κωνσταντίνου Πορφυροῦ.**

Κωνσταντῖνος Πορφυρός. Tathé Markarian. Εὐχαρις Ἀκσετορίδης. Α. de-Crikelis. Περικλῆς Πορφυρός.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς δεσποινίδος **Εὐδοξίας Βασάνοβιτς.**

Μ. Π. Παρμενίδου. Εὐδοξία Βασάνοβιτς. Πελαγία Σκουλαροπούλου. Κατίνα Φ. Δημητριάδου. Κ. Οἰκονόμου. Ἀλέξανδρος Παπαδόπουλος. Β. Σαραφόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Κωνσταντίνου Κανονίδου.**

Γ. Μ. Γιαννισόπουλος. Α. Χανούς. Δελίδης. Γ. Α. Γιαννισόπουλος. Κ. Μ. Βρασάνος. Δ. Α. Γιαννισόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Κ. Δ. Σταυρίδου, ιατροῦ.**

Εὐθαλία Α. Γενίδουνια. Κ. Δ. Σταυρίδης. Γαλ. Μανωλακάκη. Ἄνδρ. Ν. Παπακωνσταντίνου, ἱατρός. Ἀντώνιος Ζαρίφης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Τριανταφ. Τριανταφυλλίδου.**

Α. Dorfani. G. Panayotides. Α. Dérit. Γ. Εὐστρατιάδης. Massian. Α. Βαρότσης. Α. Γιωργαντᾶς. Ν. Κ. Ραυτόπουλος. Δ. Λαμπῆς. Charles Spartali. Χ. Γρηγοριάδης. Ε. Εὐγενίδης. Τ.

Τριανταφυλίδης. Ν. Καβίαρος. Ν. Ταπεινός. Α. Βιτάλης. Ν. Ἀλεξανδράτος. Ἰ. Φλάμος. Ζ. Πλακοτάρης. Θ. Ἰωαννίδης. Ἀ. Παπάδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Μ. Ι. Χατζοπούλου.**

Μιχαήλ Ι. Χαιζόπουλος. Φραγκῖσκος Γεωργιάνης. Χριστόφορος Γεωργιάνης. Παναγιώτης Ντιούλος. Γεώργιος Τσεγγέλης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Celestin Rosolato.**

Σωκράτης Δ. Κούρτελης. Φωκίων Δ. Κούρτελης. Χρήστος Γ. Ἀκτάρης. Ἀπόστολος Γ. Ἄκος. Κωνσταντῖνος Ξαφτάκης. Celestin Rosso'atos. Constantin Andoniadès. Εὐστάθιος Τιμωνίδης Γεώργ. Σταυρίδης. Ἀντώνιος Χαλκόπουλος. Α. Βασιλειάδης. Α. Théodoridès. D. Volky. P. Andoniadès.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Ἰωάννου Καπκανῆ.**

Ἰωάννης Καπκανῆς. Γεώργιος Κουμάκης, Ἀναστάσιος Βαφειάδης. Νικόλαος Σιδερικούδης Ἰωάννης Β. Βερτζιτζόγλους. Ἀριστοτέλης Εὐγενίδης. Κωνσταντῖνος Παπαδόπουλος, Ἰωάννης Καραγιαννίδης. Θεολόγος Χρησιδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Κωνσταντίνου Βονάτσου.**

Κωνσταντῖνος Βονάτσος. Ἀλέξανδρος Καραγιάννης. Ἀθ. Ρέσσο. Ἀγαμέμνων Νικολαΐδης. Γεώργιος Καμίλης. Ν. Ἀλιμπράντης. Μ. Παπαμανώλης.

Σημ — Ἐπειδὴ ἐλάβομεν πολὺ ἀργὰ τὰς σχετικὰς ἀγγελίας, παρελείψαμεν νὰ καταχωρίσωμεν εἰς τὴν οἰκείαν στήλην πολλὰ ὀνόματα ἀξιοτίμων συνδρομητῶν. Διὸ καὶ αἰτούμεθα παρ' αὐτῶν συγγνώμην διὰ τὴν ἀκουσίαν ἡμῶν ταύτην παράλειψιν.

